

Ngân Hồ Lãng Ngữ

Contents

Ngân Hồ Lãng Ngữ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8: Tục 1	15
9. Chương 9: Tục 2	17
10. Chương 10: Tục 3	20
11. Chương 11: Tục 4	24

Ngân Hồ Lãng Ngữ

Giới thiệu

Nhiều người thường nói Hồ Ly quyến rũ nam nhân, hiện tại mấy nam nhân đang quyến rũ ta , Trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-ho-lang-ngu>

1. Chương 1

Bạch Lãng Ngữ lúc nhặt ta về là một ngày tuyết, hấn cho rằng ta rất yếu, yếu ngay cả đường đều không đi được, chỉ có thể ngủ say trong tuyết.

Ta nghe tiểu tam tử nhà hấn che dù lớn tiếng nói, “Công tử, mùa đông năm nay không lo không có áo lông hồ thượng hạng.”

Sau đó Bạch Lãng Ngữ mặc áo trắng sâu kín nhìn ta, hé mở môi son, dùng thanh âm êm tai đáp lại lời tiểu tam tử, “Ngốc B, rõ ràng là con chó trắng.”

Ta lập tức té xỉu, mà Bạch Lãng Ngữ cũng nhân cơ hội ôm ta vào lòng, khuôn mặt non mềm giáp lên trán ta, cẩn thận mang ta về trong phủ.

Ta không giãy dựa, sờ dĩ không giãy dựa không chỉ là vì lấy lực lượng của ta tùy thời đều có thể rời đi, càng bởi vì ta đối nam tử đem ta xem thành chó trắng này tò mò, dù sao ta sắp thành tiên, trước khi rời xa trần thế lại quây một trận nhỏ thì thế nào, chỉ cần. . . Không động chân tình.

Bạch phủ là nhà giàu ở kinh thành, ý vào quan hệ cùng thành thân vương phủ mở ra tiệm thuốc bạch ký trong kinh thành, buôn bán rất phát đạt, hầu như lũng đoạn dược nghiệp kinh thành. Lúc mới đến bạch phủ người trong phủ bao gồm tiểu tam tử đều luôn là vừa thấy ta liền chảy nước dãi, cũng không biết là coi trọng da lông ta hay là thịt ta, ta quyết tâm ở đây làm một con hồ ly bình thường — cũng chính là Bạch Lãng Ngữ “Cẩu cẩu” đáng yêu, vì vậy không muốn dùng pháp thuật, cũng liền luôn bị bọn người hầu trong bếp còn có các thị nữ chiếm tiện nghi, trừ nơi riêng tư bị ta kẹp chặt hai chân nhỏ bảo vệ, toàn thân luôn là bị sờ tới sờ lui, khiến ta đều tê cứng, về sau Bạch Lãng Ngữ nhìn không nổi, đành phải mỗi ngày ôm ta vào lòng.

Một nam nhân suốt ngày mặc áo trắng thêm vào một con hồ ly suốt đời lông bạc, không bao lâu, Bạch Lãng Ngữ liền thêm một danh hiệu, “Ngân hồ lãng ngữ”. Tiệm thuốc bạch ký nhưng cũng vì vậy mà càng thêm nổi danh.

Làm một con yêu hồ, ta ở trong xã hội loài người qua thật sự là rất tự tại, mỗi ngày lên xuống giường Bạch Lãng Ngữ tự tay hầu hạ, mỗi ngày đi ngoài bất luận lớn nhỏ tiểu tam tử chung quy đi theo sau môn thụ dụn, ta luôn ở trong lòng nhắc tới “Tiểu tam tử luôn thu phân”.

Bạch gia lão gia thái thái cũng hết sức hài lòng với ta, bởi vì tin đồn bên ngoài, ta là thần bảo vệ bạch ký, mọi người luôn vì thấy ta phong thái mỹ lệ mà chạy tới tiệm thuốc bạch ký xếp hàng mua thuốc, không bệnh cũng nhất định ăn ra bệnh tới đón mua, vì buôn bán càng tốt, lão gia thái thái liền phái đi Bạch Lãng Ngữ ôm ta mỗi ngày dành một canh giờ ở bạch ký một chi nhánh tùy ý xuất hiện, như vậy mọi người luôn mù quáng xếp hàng mua thuốc ném bạc vào bạch gia.

Thông thường các nữ nhân vì Bạch Lãng Ngữ phong nhã mà đến, các nam nhân thì vì “Hồ ly tinh” ta mà đến, nhưng ta cùng bên ngoài vô cùng phong nhã Bạch Lãng Ngữ khác biệt, luôn là rất khinh bỉ nhìn nam nhân chen chúc, trong lòng nhắc tới, “Ngốc X, ta là đực.”

Làm một con hồ ly tinh đực kiếm được tiền như vậy, ta bắt đầu ở bạch gia được đến tôn trọng vô cùng.

Bạch Lãng Ngữ đại khái là loại người không có quy luật nhất trong nhân loại ta đụng phải, ta ngủ chung với hắn gần ba tháng, lại chưa từng hiểu rõ ý nghĩ của hắn, tuy là bạch ký đại thiếu gia, nhưng chưa từng khám bệnh cho người khác, mặt ngoài tao nhã, lại luôn ở lúc đêm khuya không người nói với ta lời thô tục, đem nữ khách hàng giữa ban ngày hắn dụ dàng mỉm cười mắng một lần, cười càng ngọt mắng càng độc.

Chịu ảnh hưởng của hắn, nguyên bản bề ngoài đần độn nội tâm tao nhã ta cũng bắt đầu ở nội tâm mắng người hầu trong phủ sờ soạng ta, sờ càng nhiều mắng càng độc, có mấy lần không cẩn thận liền mắng thành tiếng, Bạch Lãng Ngữ nghe hết hồn, cho rằng tiểu tam tử vào đến, lập tức khôi phục vẻ tao nhã, mỗi lần trông thấy, ta đều vui đầu vào trong lòng cười ha hả.

“Tiểu tam tử, nghe nói thành vương gia ngày mai muốn đến?” Bạch Lãng Ngữ ôm ta hỏi.

“Bẩm thiếu gia, thành vương gia là hôm nay đến.” Tiểu tam tử cung kính trả lời.

“Chết tiệt, ” Bạch Lãng Ngữ lại bắt đầu mắng người, “Đun chậu nước cho ta tắm một cái.” Theo sau đặt ta xuống đất, tự đi.

Ta tất nhiên là nhàm chán, kéo đuôi lác lư trong viện, bọn người hầu đều đi chuẩn bị vì đón tiếp thành vương gia đến, ngay cả kẻ sờ mó đều không có, thế giới trong nháy mắt phiến muộn muốn chết, “Chết tiệt. . .”

“Chẳng lẽ. . . Mới vừa rồi là người đang nói chuyện?”

Ta ngẩng đầu, một gương mặt dễ nhìn cau mày với ta, ánh mắt lại rất hưng phấn, mặc kệ thế nào, ta mới không cần để ý đến hắn.

“Người lại nói xem nha.” Kẻ gốc có khuôn mặt đẹp kia dùng ngón tay đâm đâm ta.

Người có bệnh a, ta mắng trong lòng.

“Người liền là con hồ ly kia của lăng ngữ đi, ” Kẻ gốc bắt đầu vẻ trầm tư, biểu cảm tà ác hiện ra trên mặt, không biết đang có ý đồ quỷ quái gì.

Vừa lúc đó, Bạch Lăng Ngữ đột nhiên hơi lộ ra vai thơm chạy đến, “Tiểu bạch (tên hắn đặt cho ta), tiểu bạch, chúng ta cùng tắm sạch sẽ ~” sau đó trông thấy nam nhân ngu ngốc, lập tức kéo lại quần áo, “Tiểu thành tử, người đã đến rồi.”

Ta chậm chậm hướng Bạch Lăng Ngữ đi đến, vẫn là hắn nhìn vừa mắt, ai biết tiểu thành tử ôm ta lên, còn vô cùng làm nũng đối Bạch Lăng Ngữ nói, “Ta muốn hắn.”

Bạch Lăng Ngữ sắc mặt lập tức liền thay đổi, “Thao, nằm mơ, đó là chó của ta!”

Làm ơn, ta là hồ ly ~ ta ở trong lòng kêu gào.

“Mặc kệ, người không cho, ta liền xin cha người.” Tiểu thành tử tuyệt không khách khí.

Bạch Lăng Ngữ hai tay duỗi một cái, bắt lấy chân trước của ta, cứng rắn kéo về, tiểu thành tử nào cam tâm, bắt chân sau của ta, liền mạng dán lên người mình, tuy là ta sắp trở thành hồ tiên, lại sao chịu được giày vò như vậy, ngao ngao kêu lên, “Mẹ nó, đều buông ra cho lão tử!”

Bạch Lăng Ngữ đầu tiên hết hồn, đứng tại chỗ giống kẻ ngốc, tiểu thành tử sững sốt sau đó lại hưng phấn, “Hồ ly tinh, bổn vương ra lệnh cho người lại nói vài câu nghe một chút.”

Ta lắc đầu, vốn dĩ hắn liền là thành vương gia, tên gốc này, sau đó trong nháy mắt hóa thành hình người, dù sao ở một thời gian, rời đi thì thế nào, “Người có bệnh a, bổn vương cái mông, lão tử mới không nhận nợ của người.”

Bạch Lăng Ngữ cười lớn, “Ha ha, tiểu bạch, người quả nhiên là ta cầu cầu ngoan ngoan, mắng tốt, qua chỗ ta.”

Lần này đến phiên thành vương gia sợ choáng váng, hơn nữa còn tức chết đi được.

Ta chậm rãi đi tới bên người Bạch Lăng Ngữ, đang muốn nói với hắn lời từ biệt, hắn lại một bả ôm gáy ngọc của ta, hôn xuống môi ta, ta vốn là trong lòng có chút kinh ngạc, lại dần dần bị đôi môi mềm mại của hắn hấp dẫn, đầu lưỡi hắn tinh tế trêu chọc ta, đầu óc ta một trận phát nóng, vốn dĩ người và hồ ly hôn cũng có thể tuyệt vời như thế a

~Ta hoàn toàn không biết, Bạch Lăng Ngữ vừa hôn ta vừa dùng ngón giữa chỉ vào thành vương gia gọi hắn đi nhanh một chút, thành vương gia cũng xác thực vẻ mặt xanh như vỏ dưa hấu ra viện tử, Bạch Lăng Ngữ đầu lưỡi dây dưa với ta thật lâu, mãi đến ta ra sức hôn môi đều tê cứng mới bằng lòng rời đi, lúc này toàn bộ người trong phủ đều chạy đi đại sảnh tiếp đãi khuôn mặt thành màu xanh thành vương gia, chỉ có Bạch Lăng Ngữ cùng ta thở hổn hển đứng trong viện, mặt mở đối diện

Đừng nhìn ta là hồ ly tinh, vì tu đạo nhưng là mấy nghìn năm không nhiễm sắc, hôm nay xem như là khai huân, vẫn bị người khác chủ động dụ dỗ, chẳng qua, nụ hôn kia mùi vị thật tốt a, Bạch Lăng Ngữ đầu lưỡi ngọt ngào, có thể một chút khiến chân của ta mềm không nhúc nhích, so với ta cùng yêu tinh khác đấu pháp còn kích thích, trách không được sư thúc tổ luôn than thở với ta hồ ly chúng ta đều là thua ở trên thân nam nhân. Nam nhân loài người quả nhiên rất mạnh mẽ.

“Tiểu bạch, sớm biết người có mị lực như vậy, mỗi đêm lúc ngủ với người nên đè người.” Bạch Lăng Ngữ xoa xoa nước bọt thơm trên khoé miệng nói, ánh mắt còn nhìn thẳng mặt ta.

Vâng, vâng, người ta là biết mình biến thành hình người là mỹ nam tử rất có mị lực, nhưng mà cũng không cần phải như vậy đi.

“Không bằng người liền bảo trì như vậy ở chung với ta thế nào?” Bạch Lãng Ngữ ánh mắt chuyển hướng áo ta chưa buộc chắc, nhìn bên trong, “Ta sẽ dạy người chiêu thức sơ vừa rồi càng thoải mái.”

Quả nhiên, cái vừa rồi là pháp thuật bí truyền của nam nhân loài người, có thể khiến người choáng váng, quên mất phản kháng, trước khi thành tiên học nhiều một chút cũng tốt, hơn nữa, Bạch Lãng Ngữ ngón tay đột nhiên đưa vào quần áo ta, ở trước ngực ta vẽ ra vòng nhỏ, hại ta không tự chủ đắm chìm trong đó, kết quả tương đối sáng khoái gặt đầu.

Bạch Lãng Ngữ cười *** tà, “Vẫn là tiểu bạch ngoan nhất, hiện tại, chúng ta cùng tắm sạch sẽ trước đi.”

2. Chương 2

Từ trước, ta luôn là không muốn tắm rửa, bởi vì sợ nước trần gian bản lông bạc của ta, về sau Bạch Lãng Ngữ phát hiện, liền tự tay giúp ta rửa mặt, chờ ta tắm xong, mới lại đi tắm, chẳng qua hôm nay ta trở thành hình người, nhưng có chút xấu hổ.

“Tiểu bạch, mau cởi a.” Bạch Lãng Ngữ hưng phấn nhìn ta.

Nhưng là người ta rất khó được mặc quần áo loài người, đương nhiên phải từ từ đến, kết quả Bạch Lãng Ngữ sốt ruột, vài cái đem ta cởi sạch.

“Tiểu bạch, vóc người của người thật tốt a ~.” Bạch Lãng Ngữ cảm thán nói, thật ra nam nhân đều một dạng ngực phẳng, có dáng đẹp gì. Nhưng mà ánh mắt Bạch Lãng Ngữ nhìn ta khiến toàn thân ta bắt đầu nóng rực, tay càng không tự chủ bảo vệ hai điểm phía trên cùng phía dưới, Bạch Lãng Ngữ bắt đầu nụ cười tà mị, “Tiểu bạch, người là không ngăn nổi a, người như vậy khiến ta thật muốn sờ a.”

Ta lập tức ngồi ở trong nước, không để cảnh xuân của mình chảy rộng.

Bạch Lãng Ngữ thấy vậy liền nói, “Chúng ta tắm như bình thường a, ta đến lau cho người đi.” Thế là lấy tay xoa lên ngực ta, cũng không hỏi ta chuẩn bị xong chưa liền bắt đầu khe xoa, cùng nói là lau, còn không bằng nói là dùng hết sức chiếm tiện nghi của ta, đầu ngón tay của hắn luôn là lướt qua hai điểm trước ngực ta, hại chúng nó không bao lâu liền dựng đứng, ta thở gấp, vô lực tựa vào người hắn, mặc cho hắn xoa nắn mình, luồng nhiệt không tên thân dưới hội tụ, chẳng lẽ đây là nội công tâm pháp cao cấp?

“Tiểu bạch, hai quả ô mai trước ngực người đồ thật là lợi hại a, thật muốn cắn một cái, ” sau đó vùi đầu xuống, dùng đầu lưỡi khe liếm, tay thì càng sâu đâm vào trong nước, tìm kiếm thứ nóng rực của ta, thông thạo xoa nắn.

Ta toàn thân như điện giật, đầu óc một mảnh trống không, trong miệng nước bọt không ngừng tràn ra, rên rỉ không ngừng, nóng muốn tìm cửa phát tiết để phát tiết ra ngoài, Bạch Lãng Ngữ đầu lưỡi tàn sát trước ngực ta, tay càng càn rỡ ở đỉnh dục vọng của ta xoa nắn, không bao lâu, ta lần đầu tiên học tập tâm pháp cao thâm như vậy liền cong người, từ đầu dưới phun ra.

“Cái này gọi là lên cao trào, biết không?” Bạch Lãng Ngữ tay cảm giác được ta lần đầu tiên cao trào đến, hưng phấn nói.

Thật là kỳ quái, nam nhân này bình thường cái gì cũng không làm, sao có thể hiểu nhiều thứ như vậy, ta nỗ lực ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân mềm nhũn không có khí lực, dù rất mệt, nhưng là cảm giác vừa rồi rất tốt, nghe nói là lần đầu tiên, vậy chính là còn có lần thứ hai, ta mong đợi nhìn Bạch Lãng Ngữ.

Bạch Lãng Ngữ thế mà cũng bắt đầu thở dốc, đem ta ôm ra khỏi bồn, đặt lên giường, thương thức ta toàn thân phần hồng phát nóng, hai chân hơi kẹp, tóc ướt dính vào trước ngực, ánh mắt mê ly, tay càng là như khiêu khích đặt ở giữa hai chân, hắn cũng cởi hết quần áo của mình, khiến ta thấy hết cảnh đẹp, sau đó tựa vào trên người ta cùng da thịt ta tiếp xúc, nhẹ nhàng gặm cắn trên cổ ta, tiếp xúc ở nửa thân dưới khiến ta rõ ràng cảm giác được hắn sưng lên, tuy rằng ta cũng vậy.

Bạch Lãng Ngữ liếm cắn trên vành tai ta, một ngón tay luồn vào trong miệng ta dây dưa với đầu lưỡi ta, tay kia thì duỗi ra phía sau của ta, thuận theo khe móng vẽ ra đường, nhẹ nhàng, ngứa ngáy, lại vén lên dục vọng sâu nhất của ta, hại ta không thể không vừa đối phó ngón tay để vào trong miệng ta của hắn vừa ra sức rên rỉ.

“Tiểu bạch, người kêu thật êm tai.” Hắn nói như vậy, ngón tay tìm được cửa huyết của ta, nhẹ nhàng đâm vào.

“A, đau.” Chưa từng bị tiến vào ta kêu lên như vậy.

Nhưng mà Bạch Lãng Ngữ cũng không thu về nó, càng ở màng trong của ta khẩy lên, tìm kiếm điểm nhạy cảm, “Thật chặt a, tiểu bạch, chờ ta đi vào người sẽ rất đau.”

Đau gì? Đầu óc của ta chậm chạp vận chuyển, chỉ lo trải nghiệm ngón tay của hắn mang tới khoái cảm.

Bạch Lãng Ngữ thấy ta quen thuộc ngón tay của hắn, liền lại rĩ tai rằng, “Tiểu bạch, ta không nhịn được, ta muốn đi vào.” Không đợi ta phản ứng liền tiến vào, to lớn căng đau làm cho ta lớn tiếng kêu lên, hắn vừa nói không khóc không khóc vừa bắt đầu đâm chọc có quy luật phía dưới, rất nhanh liền đem ta cũng mang vào trong loại vận động đó, liên đới khiến ta tiến vào thế giới màu trắng, Bạch Lãng Ngữ vừa xoa nắn phía trước của ta vừa kéo đầu nhũ của ta, phóng thích trong cơ thể ta, trong nháy mắt cũng khiến ta bắn lần nữa.

Sau đó hắn nói cho ta, “Tiểu bạch, chúng ta mỗi ngày đều muốn làm a, bởi vì người quá tuyệt vời.”

Tuy rằng ta cũng rất nguyện ý, bởi vì thật sự rất thoải mái, nhưng là mỗi lần làm xong nếu như đều phải toàn thân mềm không động được sau đó đành phải biến thành nguyên hình để hắn ôm chạy khắp nơi ta cũng không làm, bởi vì hắn chấm mút càng quá đáng, luôn là dùng tay áo rộng người khác nhìn không thấy thuận tiện xoa nắn nơi riêng tư của ta, hại ta một ngày đều không thể ngẩng đầu, chỉ có thể thấp giọng rên rỉ.

Đúng rồi, từ sau lần trước thành vương gia phát hiện bí mật ta có thể biến thành mỹ nam tử, liền càng thêm ra sức chạy hướng bạch phủ, may mắn Bạch Lãng Ngữ hung hăng ngăn trở hắn, nếu không mấy ngày nay ta vì thỏa mãn nhu cầu quá đáng của Bạch Lãng Ngữ mà mệt mỏi rã rời, chỗ nào còn ứng phó hắn.

“Đều là người, ” Bạch Lãng Ngữ nói với ta như vậy, “Sao người lúc trước không biến thành ma lem cho hắn nhìn xem.”

Này lại không phải lỗi của ta, ai kêu ta trời sinh đoan trang, đây là bản tính của hồ ly a, ai thích biến thành ma lem khắp nơi khoa khoang với người khác.

“Hôm nay người tới tiệm thuốc thật nhiều a.” Bạch Lãng Ngữ ôm ta vừa cho người xếp hàng vẫy tay vừa phàn nàn, “Cũng không biết sau một canh giờ bạch thất thúc có chịu thả người hay không.”

Bạch thất thúc là chủ cửa hàng tiệm thuốc này, người tuy tốt, liền là hơi cứng nhắc, càng không cho đại thiếu gia mặt mũi.

“Làm sao, tiểu bạch người hôm nay thật gợi cảm a, thân thể trần truồng cho ta ôm, ôi. . . Thật muốn làm a.” Bạch Lãng Ngữ lại bắt đầu lời mỗi ngày đều nói.

“Ngốc B, ta mỗi ngày đều thân thể trần truồng cho người ôm, toàn thân đều là lông, gợi cảm cái móng.” Ta phàn bác.

“Khêu gợi liền là cái móng của người a.” Hắn cười nói, còn tiện tay sờ sờ.

Ta lập tức mẫn cảm kêu thành tiếng, theo sau xấu hổ vùi mặt vào trong lông.

Đoàn người dưới lầu lập tức ồn ào một mảnh, “Oa! ! Linh hồ kêu, quả nhiên gọi đều khác với hồ ly bình thường ~ ”

Sau đó Bạch Lãng Ngữ cười đắc ý, tính toán thời gian, ôm ta về phòng.

Không bao lâu, bạch thất thúc liền lên đến, “Thiếu gia a, còn chưa đủ một canh giờ ni.”

Bạch Lãng Ngữ giả làm trạng thái kinh ngạc, “Phải không, nhưng là tiểu tam tử nói cho ta đã đến ni.”

Đáng thương tiểu tam tử, lại thành kẻ chết thay.

Bạch thất thúc hung hăng trợn mắt nhìn tiểu tam tử một ánh mắt, “Như vậy mời ngài lại đi ra đứng một lát đi, mọi người bên ngoài đều chờ ‘Ngân hồ lãng ngữ’ ni.”

Bạch Lãng Ngữ kéo tai ta lên, đem thanh âm mang theo nhiệt độ thổi vào, “Thật ra là ‘D*m hồ’ mới đúng a, d*m trong d*m loạn.”

Ta then thùng lông bạc đều phát hồng, cảm giận nhìn chằm chằm Bạch Lãng Ngữ.

Bạch Lãng Ngữ liền ngay trước mặt bạch thất thúc hôn vụt lên môi ta, tuy là một nụ hôn khê, cũng thật dọa bạch thất thúc.

“Thất thúc a, ta mệt, tiểu bạch cũng mệt mỗi, ngài liền khiến chúng ta về trước đi, chỗ phụ thân ta tự sẽ nói rõ ràng.” Bạch Lãng Ngữ nhân cơ hội thất thúc chấn động nói, sau đó cũng không đợi trả lời liền ôm ta rời đi.

Ở trong kiệu, Bạch Lãng Ngữ liền ép buộc ta biến thành hình người, sụp xuống áo trên của ta, tay dò vào trong quần áo sờ lên, “Ngồi lên người.”

Ta theo lời ngồi lên, lại phát hiện nơi đó của hần đã sưng lên.

“Biết vì sao ta muốn rời khỏi như vậy đi, cũng vì người tiểu yêu tinh này, không có việc gì gọi mê hồn như vậy làm gì, hại ta một mực ở nghĩ đề người thế nào.” Bạch Lãng Ngữ tức giận nói, gia tăng cường độ tàn phá ta.

Ta đành phải thở gấp, thân thể run lên, lại không nghĩ vì vậy mà cọ sát đến thân dưới của hần, càng làm cho hần dục hỏa khó nhịn. Thế là hần vén lên vạt áo, nâng eo ta, trực tiếp thả ta lên.

“Đau. . .” Chẳng qua ta biết lập tức cũng rất thoải mái, vì vậy cũng theo hần cùng nhau vận động lên xuống.

Bạch Lãng Ngữ sau khi thỏa mãn, hôn môi ta, nói thẳng sau này không cho ta rời đi tầm mắt của hần, nói yêu tinh gốc giống ta như vậy thật là hiếm thấy, sợ bị người lừa đi, nhất là vô cùng hứng thú với ta thành vương gia, nếu là như vậy, vậy gọi hần sau này dục vọng tràn đầy cùng ai giải toả.

“Tiểu tam tử.” Ta không chút nghĩ ngợi, tùy ý đáp.

Ai biết Bạch Lãng Ngữ cứ như vậy từ trên ghế kiệu ngã xuống, đáng vẻ kinh hoảng nói, còn không bằng đề thành vương gia.

Nhưng lần này ta liền không vui, dựa vào cái gì hần có thể cùng thành vương gia tốt mà ta không được, nói như vậy không phải bởi vì ta thật sự muốn cùng thành vương gia tốt, chẳng qua là cảm thấy không công bằng, tiểu tam tử cũng có chỗ đáng yêu nha, vì vậy ta mới nói hần, nhưng là thành vương gia người bỉ ổi như vậy sao có thể ni.

Thế là chúng ta triển khai tranh chấp vấn đề nên phát tiết với ai này, không để ý ôm nhau té xuống kiệu, người đẩy đường đã nhìn thấy bạch phủ Bạch Lãng Ngữ ôm một nam nhân còn đẹp hơn nữ nhân từ trong kiệu ngã ra, ta nghe có người gọi ta luyện đồng.

Thế là ta hỏi Bạch Lãng Ngữ kia là cái gì.

Bạch Lãng Ngữ cười khổ mà nói đừng quản kia là cái gì, nói chung từ hôm nay trở đi ta nhất định phải lấy thân phận con người tồn tại, bởi vì hần muốn mang ta về phủ nhận danh phận.

Danh phận? Danh phận gì?

“Liền là vợ ta.” Hần đáp như vậy.”Chẳng qua, chúng ta phải về phủ trước thương lượng một chút thuyết phục cha mẹ ta thế nào.”

Đây cũng đúng, người cưới một con hồ ly được từ xưa đến nay e rằng chỉ có Bạch Lãng Ngữ hần.

3. Chương 3

Cha Bạch Lãng Ngữ ở góc tường sùi bọt mép, nương hấn ở trên bàn đảo mắt, bạch phủ bọn người hầu đều đang tìm giếng nước rửa mặt.

“Cha, ta sẽ phụ trách.” Bạch Lãng Ngữ nói với cha hấn như vậy, mặc cho toàn bộ phủ gà bay chó sủa mình cũng còn rất an nhàn thưởng thức trà thơm.

Trong vòng tay hấn ta chưa hóa hình người buồn cười nhìn Bạch Hựu Bạch (tên cha hấn) phản ứng, quả nhiên vẫn là Bạch Lãng Ngữ nói rất đúng, muốn ta trước đừng hoá thành hình người xuất hiện, nếu không về sau không dễ dọn tàn cục, vẫn nên trước hết thuyết phục cha nương hấn nói tiếp.

“Người nói, người coi trọng luyện đồng, vui đùa một chút cũng được, lại còn vọng tưởng cưới hấn vào cửa, trăm ngàn năm qua ai từng có tiền lệ này.” Bạch Hựu Bạch dùng tay áo lau sạch bọt mép nói.

Bạch Lãng Ngữ ánh mắt ôn hoà biến đổi, sát khí nặng nề quét tới, “Ta đã nói rồi, hấn không phải luyện đồng.”

“Không phải luyện đồng là cái gì, người thật là khiến người toàn kinh thành nhìn chuyện cười của bạch gia.” Bạch mẫu ánh mắt còn chưa khô phục.

“Chết tiệt, hấn là vợ ta, là con dâu của các người.” Bạch Lãng Ngữ tay ôm ta chặt một chút.

“Nói chung, không cho.” Bạch Hựu Bạch không chút yếu thế.

Bạch Lãng Ngữ dứt khoát không để ý tới cha nương hấn, ôm ta đi về phòng mình.

Thật ra này cần gì, ta thở dài một hơi.

“Tiểu bạch, ” hấn kinh ngạc nói, “Vốn dĩ người rất thất vọng.”

“Cũng tốt, không làm vợ người cũng không thể ở bên cạnh người sao.”

“Nhưng mà, ” hấn ủy khuất nói, “Ta nghĩ người quang minh chính đại ở bên cạnh ta.” Ta hơi cảm động một chút, kết quả lại nghe đến hấn nói, “Như vậy làm lúc nào đều có thể.” Chết tiệt, trong đầu của hấn đều là những nội dung đòi truy gì a. . .

Vào phòng, hấn đóng cửa lại, ta hoá thành hình người, hấn lập tức tiến lên hôn ta, mãi đến ta hô hấp đều khó khăn mới rời môi ta.

Đột nhiên lại hiểu ra nói, “Đúng rồi, ta suýt nữa quên mất, tiểu bạch người là hồ ly tinh a.”

Ta áo quần không chỉnh tề gật đầu, hấn đến cùng muốn nói gì.

“Vậy người không phải có thể biến thật nhiều loại dáng vẻ.” Hấn hưng phấn nói, tuy rằng ngón tay còn dao động trên người ta.

“A.” Ta gật đầu.

Nụ hôn của hấn rơi vào trên cổ ta, trước ngực, càng từng tắc từng tắc di chuyển xuống dưới, hại ta chỉ lo thưởng thức cảm giác môi hấn mang đến, quên mất suy nghĩ hấn muốn ta làm gì.

“Tiểu bạch, ” giữa mịt mờ, ta nghe hấn nói với ta, “Biến nữ nhân đến xem đi.”

Ta đột nhiên tỉnh táo, “Người không thích ta là đực?”

“Không phải”, hấn cởi ra áo ta, thưởng thức cơ thể của ta “Bất luận người là nam nữ ta đều thích, chỉ là nếu người có thể biến nữ nhân dỗ dành cha mẹ ta cùng những người đời kia, chỉ ở trước mặt ta lộ chân thân, liền rất dễ làm.”

Trong lòng ta ngọt ngào, nếu thật như hấn nói yêu ta, biến nữ nhân thì thế nào, nhưng mà không có thời gian suy tư, bởi vì không đợi ta trả lời có thể, hấn liền ngậm vào điểm mẫn cảm của ta, dùng đầu lưỡi liếm dục vọng sừng lên của ta, tay càng thuần thực rút đi trường sam vương vúi của ta, khẽ bóp đầu nhũ đã sớm dựng thẳng, bỗng chốc, mang ta tiến vào cao trào màu trắng.

“A.” Không cần thận, đem vật chứng cao trào lưu tại trong miệng hắn, ta xấu hổ đỏ mặt, hảo tâm muốn giúp hắn lau đi, hắn lại cười ma mãnh, một ngụm hôn đến, hại ta cùng hắn cùng nhau nuốt chất nhầy của mình.

“Ăn ngon không?” Thật là cái gì lời lẽ *** tà hắn đều nói ra.

Ta lắc đầu.

“Đó chính là người không biết ăn, chẳng qua ta liền không nhất định, tiểu bạch đồ đệ, người biết phải làm sao.” Ngón tay của hắn câu viên môi ta, ta chậm chạp dư vị khoái cảm vừa rồi chỉ đành gật đầu.

Nhất thời, trong phòng bạch phủ đại thiếu gia cảnh xuân vô hạn, nhưng là thế giới ngoài phòng, liền có chút loạn.

Qua vài ngày, Bạch Lãng Ngữ mang theo ta hóa làm thân nữ nhi quay về phủ, ta lại tận mắt trông thấy trong phủ nam máu mũi không ngừng, nữ tìm giếng nhảy xuống nước, đợi cho đi vào căn phòng Bạch Hựu Bạch cùng vợ hắn, kia mới gọi mờ mắt, Bạch Hựu Bạch trực tiếp nhảy lên bàn đảo mắt, vợ hắn ngược lại tìm góc sùi bọt mép.

Bạch Lãng Ngữ còn bồi rối thế nào rõ ràng muốn nữ nhân làm vợ đột nhiên lại biến thành như vậy, cha hắn nói, “Cực kỳ hưng phấn cực kỳ hưng phấn. . .”

Lúc này mới thu trận.

Không lâu sau, Bạch Hựu Bạch quyết định mở tiệc chiêu đãi thành vương gia làm Bạch Lãng Ngữ chủ hôn.

Đến lúc đó nhất định sẽ thanh thế lớn, người nửa kinh thành cũng phải chen vào bạch phủ, liền vì thấy phong thái của ta, kẻ mê hoặc đệ nhất mỹ nam tử kinh thành “Ngân hồ lãng ngữ”.

“Đừng quên mang theo chồn bạc cũng cùng đến.” Bạch Hựu Bạch dặn Bạch Lãng Ngữ.

Lần này mờ mắt, tuy nói có thể biến ra chồn bạc, nhưng không phải linh tính thật sự liền khác biệt a. Ta đột nhiên nhớ tới ta còn có tiểu sư đệ, không bằng gọi hắn đến giả trang ta, dù sao quanh năm suốt tháng ở trên núi cũng là cực kì không thú vị.

Bạch Lãng Ngữ lập tức tán thưởng, ta xem hắn cũng là kẻ nhàm chán quanh năm, rất muốn xem một chút yêu tinh khác phải chăng đẹp như ta.

Lòng ta có chút khổ sở, nếu là Bạch Lãng Ngữ phát hiện tiểu sư đệ còn đẹp hơn ta, có thể hay không không cần mỗi ngày cùng ta luyện “Pháp thuật” ni, kia rất khó chịu a, hiện tại ta, đã bị Bạch Lãng Ngữ bồi dưỡng một ngày không luyện liền trống rỗng muốn chết.

Bạch Lãng Ngữ như là nhìn thấu khổ sở của ta, lúc ấy liền ôm eo ta, thì thầm với ta, “Dù sao người đều là vợ ta, chuyện cả đời, ta chỉ có một người vợ là người.”

Lời lẽ thật an tâm, ta đương nhiên cũng chịu tin hắn, ai kêu đã là người của hắn rồi ni.

Hiện tại chỉ chờ sư đệ đến.

4. Chương 4

Ba ngày sau, lúc Bạch Lãng Ngữ ôm ta ra ngoài, ở cửa đập đến một thứ mềm nhũn, tiểu tam tử nhật nó lên nhìn một cái mới biết, lại là một con hồ ly, chẳng qua, là màu lửa đỏ.

Dĩ nhiên, đây là sư đệ ta.

“Sao người không vào tìm ta.” Ta ở trong vòng tay Bạch Lãng Ngữ hỏi sư đệ cuộn thành một đoàn lười nhác nằm trên giường.

“Ai biết các người làm gì trong phòng, xông loạn ngộ nhờ các người đang làm việc, vậy ta không phải quá không thức thời.” Hấn ngược lại rất hiểu lễ tiết.

Bạch Lãng Ngữ nhìn lông đỏ rực của nó phát ngốc, này cùng màu lông ta cũng kém quá nhiều, vậy làm sao bây giờ a.

“Thao, biến sắc ai không biết, ta năm mươi ba tuổi liền thay đổi màu xanh một lần, các sư thúc tổ đều khen ta thần đồng ni.” Sư đệ trong nháy mắt thay đổi lông xám bạc đi ra.

Nhưng vẫn là tối một chút, ta nhìn xem lông trên người mình, xác thực bạc sáng rất nhiều, cùng sư đệ đặt chung một chỗ, thật giống như cá muối cùng bạch tuộc. . . Ta ngược lại không không biết xấu hổ nói ra miệng, nhưng là Bạch Lãng Ngữ liền nhịn không được.

Hấn ôm ta, hôn nhẹ vành tai ta, “Cùng là một sư môn đi ra, thế nào chệnh lệch liền lớn như vậy ni.”

Sư đệ lập tức nổ tung, từ trên giường nhảy xuống phút chốc hóa thành thiếu niên tuấn mỹ cả người áo đỏ rực, một tay bắt lấy cổ áo Bạch Lãng Ngữ, mắt đẹp như uy hiếp nhìn chăm chăm.

Cũng không phải thật sự sợ hấn đối với lãng ngữ nhà ta làm ra chuyện gì, chỉ là làm là sư huynh, ta vẫn là nhất định phải có chút quy củ, nếu không tiểu tử này sợ rằng về sau đều không nghe lời. Thế là ta cũng nhẹ nhàng nhảy ra ôm ấp của Bạch Lãng Ngữ, rơi xuống đất hóa thành hình người, tay áo trắng dài khe tung ra, vừa vịn đánh trúng gương mặt tuấn tú của sư đệ.

“Chết tiệt, người ta nói, sư huynh gả ra ngoài tát nước ra ngoài, những lời này quả nhiên có lý, còn chưa thành thân người liền giúp người ngoài.” Sư đệ che khuôn mặt bị đánh trúng, nước mắt rưng rưng oán giận nói.

Dù trong lòng xác thực nghĩ chính là bảo vệ Bạch Lãng Ngữ, chẳng qua trên lời nói cũng không thể nói vậy, hiện tại đứa trẻ rất nhỏ chỉ biết ghen tuông, ngộ nhờ hấn bị sư huynh từ nhỏ xem như thần tượng đả kích, cuộc đời sau này nhưng làm sao a, nhạy bén khe động, nhớ tới tuyệt chiêu của Bạch Lãng Ngữ, lập tức làm nũng kéo hấn kêu gào, khiến hấn dùng những thủ đoạn bình thường dụ dỗ ta đáp ứng hấn đi đối phó sư đệ, chờ hấn ý loạn tình mê là có thể thành công khiến hấn ngoan ngoãn không nổ tung.

Bạch Lãng Ngữ tràn ngập xấu hổ đẩy tay ta ra, “Đó đều là chút chiêu số chỉ có thể đối người tiểu yêu tinh này dùng, làm sao có thể đối sư đệ người cũng dùng ni.”

“Nhưng là sư đệ cũng là yêu tinh a.”

Bạch Lãng Ngữ bắt đặc dĩ, “Chiêu số của ta, chỉ dùng được với người a.”

“Sư huynh người đến cùng có đầu óc hay không a, ” sư đệ cũng nhìn không nổi, “Bạch Lãng Ngữ, như vậy người đều có thể cưới hấn, ta thật đứng là phục người.”

Tuy rằng sư đệ là đang mắng ta, chẳng qua ta vẫn là đầy vui vẻ hấn có thể cùng lãng ngữ nhà ta trao đổi.

Cuối cùng, ở vấn đề màu lông đạt thành nhận thức chung, xấp xỉ là được, dù sao chỉ cần Bạch Lãng Ngữ một mực ôm cũng không bao nhiêu người thấy rõ.

Vấn đề còn lại, cũng chỉ có chờ ngày vui đến.

Chúng ta còn đánh giá thấp hứng thú của mọi người trong kinh thành đối với chuyện góp vui này, nếu như không phải thành vương phái quân đội bảo vệ bạch phủ, sợ rằng trong hồ nước bắn đều có người lên vào đến, mục đích chính là lúc đại hỉ thấy dung mạo của ta.

Ta biết ta biết, dáng vẻ nữ nhân của mình cũng là nghiêng nước nghiêng thành, chẳng qua mọi người không cần như vậy, có người nói hoàng đế đã tự mình hạ lệnh sau khi cưới đem phát hành một khoản sổ lưu niệm mệnh danh “Ngân hồ lãng ngữ”, chỉ cần đồng ý bỏ tiền mua, ảnh chụp ta vào nhà vệ sinh đều tìm đến.

Bạch Lãng Ngữ hôn dáng vẻ nam nhân của ta, lại nhìn ta biến thành nữ nhân mặc hoa phục theo hỉ nương đi một căn phòng khác. Đây là lễ tiết loài người, vì cát tường chúng ta không định làm bừa, vẫn là thành thật tuân thủ so ra tốt hơn.

sư đệ Long xám bạc không giống ta suốt ngày bị Bạch Lãng Ngữ ôm, bởi vì không phải ta, Bạch Lãng Ngữ dường như cũng không mấy hứng thú ôm hấn, thế là hấn liền nằm sấp ở trong góc ngủ say. Ai biết trong phủ bọn người hầu bận lên bận xuống thấy hấn vẫn không quên theo thói quen chắm mát, nhưng hấn không phải ta, không tốt tính như vậy, không bao lâu, phân nửa người hầu trong phủ đều cho hấn cắn.

Ta mang khăn trùm đầu màu đỏ ngồi yên lặng ở trong phòng, lỗ tai bên nhạy đang trộm nghe bọn nha đầu ngoài cửa nói chuyện thú vị, bọn họ nhắc đến tiểu tam tử thâm mến vốn dĩ là bạch thất gia tam công tử, vì vậy luôn thích đem đại thiếu gia hưởng bạch thất gia nhà tiệm thuốc, bọn họ lại nhắc đến lão gia phu nhân gần nhất *** không thuận, bởi vì mỗi ngày đệm giường đệm chăn đều cực kì gọn gàng, nhưng lập tức lại hoài nghi có phải hay không làm trên mặt đất hoặc là trên bàn. . . Cuối cùng, bọn họ liền bắt đầu nói thành vương gia, bọn họ nói thành vương gia bên ngoài đường hoàng ngang ngược, thật ra như đứa trẻ, hơn nữa luôn cùng đại thiếu gia đoạt đồ vật, còn nói thành thiếu gia đều tuổi gần 18 vẫn là xử nam, này ở trong cung đình là rất hiếm thấy.

Thật ra bản thân ta cảm thấy 18 tuổi xử nam là không có gì, bởi vì ta sống ngàn năm vẫn không phải xử hồ đó thôi, lần đầu tiên liền giao cho Bạch Lãng Ngữ, hơn nữa còn vô cùng thoải mái.

Suy nghĩ một chút liền bị hỉ nương lại cầm lên nghe nói là đi bái đường, ta dựa theo Bạch Lãng Ngữ nói nhẹ nhàng bước liên tục, mộng đẹp hơi lắc, trên đường từ dưới khăn trông thấy vô số vết máu nhỏ giọt, nghe kĩ, vốn dĩ là máu mũi.

Thành vương gia run giọng đọc lên rườm rà lời chúc mừng, sau đó chứng kiến hôn lễ của ta, khiến tất cả thuận lợi phát triển. Còn khiến Bạch Lãng Ngữ ôm sư đệ ôm lấy ta cùng khách khứa lên tiếng chào, sau đó vô cùng cho Bạch Lãng Ngữ mặt mũi thả chúng ta vào động phòng, trước khi vào động phòng, Bạch Lãng Ngữ vì có thể bế ta lên đành phải buông xuống sư đệ trong tay, thành vương gia xung phong nhận việc tiếp nhận sư đệ, vui mừng mệnh lệnh cấm bắt luận kẻ nào nháo động phòng.

Lúc chỉ còn hai người chúng ta, Bạch Lãng Ngữ đề ta lên tường, nhìn ta khôi phục lần nữa thân nam nhi, dục vọng trong ánh mắt bao lấy cơ thể của ta, hại ta còn chưa bị hấn chạm liền bắt đầu toàn thân phát nóng.

Bạch Lãng Ngữ cười hì hì nói ta thật sự rất đẹp, hơn nữa câu hôn hấn, vừa nói vừa huỷ đi trang sức trên đầu ta, cuối cùng trong tay nắm cây trâm vàng, dễ dàng dùng nó đẩy ra cổ áo ta, cũng cầm trâm nhọn khê chạm chỗ mẫn cảm toàn thân ta, rõ ràng không phải tay hấn, nhưng vẫn khiến ta như điện giật vui sướng, hấn dùng trâm nhọn khê gậy đầu nhũ của ta, khiến chúng nó đứng thẳng, đây hứng thú quan sát thân thể ta từng bước biến hoá, còn không ngừng nói cho ta nghe, ngôn ngữ ma lực cũng cho ta biến càng thêm mẫn cảm, Bạch Lãng Ngữ còn chưa chạm tới cơ thể của ta, ta cũng cảm giác dục vọng của mình đã sưng lên.

Bạch Lãng Ngữ tất nhiên là rất rõ ràng thấy đến hết thấy chuyện này, nhưng mà hấn đùa dai lấy tay bóp ở đó, không để ta giải toả, càng dùng cây trâm trêu chọc bí huyết sau lưng ta, khiến ta cơ bản không đứng dậy nổi.

Thế là hấn lại lệnh cho ta nằm sấp trên giường, nâng lên thân dưới, chỉ vì càng dễ khiêu khích ta, ở ta kiềm chế muốn hôn mê thời điểm còn khiến ta phóng thích, liền lần này, hầu như khiến ta phịch xuống trên giường, nhưng khoái cảm nó mang đến cũng là lớn nhất.

Thẳng đến lúc này, Bạch Lãng Ngữ vẫn là áo mũ chỉnh tề đùa bỡn ta, nhưng lúc hấn trông thấy ta đến cao trào ánh mắt mờ mịt thời điểm, rốt cuộc cũng không nhịn được, hấn nói, muốn làm được ba ngày đều không ra cửa phòng, sau đó trèo lên cơ thể của ta. . .

Cũng không biết làm bao nhiêu lần, lúc tỉnh lại tất nhiên là bủn rủn không nhúc nhích được một chút, hơn nữa khiến ta đỏ mặt chính là Bạch Lãng Ngữ tay, một mực đặt ở đùi trong của ta, bị chân ta kẹp chặt chē, một con khác thì ôm thân thể ta, đầu ngón tay vẫn hơi nhúc nhích đang chơi làm đầu nhũ của ta, nam nhân dục cầu bất mãn này, chẳng qua, ta cũng vậy.

5. Chương 5

Cũng không biết ở trên giường vượt qua mấy ngày, Bạch Lãng Ngữ rốt cuộc quyết định mang ta ra ngoài dạo dạo, cũng không phải nói hấn liền chán ghét sinh hoạt trên giường, chỉ là tiểu tam tử mỗi ngày luôn có vài canh giờ qua đây quây một trận, giày vò chúng ta luôn kẹt tại lúc làm đến thời khắc máu chốt, không đi ra đối phó hấn, e rằng không có một khắc an bình.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện quỷ gì.” Bạch Lãng Ngữ ôm ta vào lòng tức giận hỏi.

“Thiếu gia a, không tốt, ” hấn khóc nháo, “Tiểu bạch của ngài không thấy.”

Bạch Lãng Ngữ kinh ngạc nhìn ta, “Tiểu bạch không phải ở đây sao?”

Sư đệ, là sư đệ, ta nhỏ giọng nhắc nhở hấn.

Bạch Lãng Ngữ hiểu ra, “Như vậy a, như vậy tùy hấn đi a, không phải là về núi đi đi.”

Tiểu tam tử sắc mặt đại biến, “Cái gì? Vậy tiệm thuốc bạch ký chúng ta làm sao a?”

“Làm sao? Rau trộn xào trứng gà, ăn ngon lại đẹp.” Bạch Lãng Ngữ lúc cười đùa còn không quên hôn môi ta một cái.

“Đừng nói đùa, thiếu gia, ngài như vậy không phải ép ta tự sát sao.” Tiểu tam tử bắt đầu chơi một khúc hai nháo ba thất cổ.

Ta dùng ngón tay nhẹ nhàng đâm Bạch Lãng Ngữ ***g ngực, vẫn là nghiêm túc một chút tốt, tuy nói không liên quan gì nhiều với hấn, nhưng dù sao cũng là sư đệ ta a, ngộ nhờ bị người lừa gạt làm sao?

“Hấn còn sợ lừa gạt, ta nhìn hấn không cần lừa người mới tốt, sư môn các người muốn mấy nghìn năm mới ra một hồ ly tinh nghĩ đơn thuần hiền lành như người a ~, ” hấn yêu thương dùng ngón tay nheo nheo mũi ta, “Chẳng qua, ta nhớ đến trước khi ôm người vào động phòng, đem sư đệ giao cho tiểu thành tử, sẽ không phải là đi chơi trên chỗ hấn đi.

Là thành vương gia sao? Kia nguy hiểm.

“Có nguy hiểm gì, sư đệ người còn sợ người dè a, ta nhìn tuổi hấn nhỏ nhỏ hiểu không ít nha.” Bạch Lãng Ngữ đứng đưng nói.

Thật ra không phải, ta ngược lại không sợ hấn xảy ra chuyện, ta sợ. . . Thành vương gia, không phải nghe nói hấn bây giờ còn là xử nam sao, kia chỗ nào chịu được sư đệ ta dụ hoặc, ôi, sư đệ lần này đi chỉ sợ thành vương gia dữ nhiều lành ít a.

“Vậy cũng được, tiểu thành tử hơn phân nửa là người phía dưới.” Bạch Lãng Ngữ nghiêm túc suy đoán,

Tiểu tam tử chớp mắt nghe nửa ngày, một bộ dáng vẻ không hiểu.

“Tiểu tam tử, người cũng không nhỏ, vẫn là mau một chút nói cho bạch thất gia tam công tử tâm ý của người mới tốt.” Ta nói nghiêm túc.

Tiểu tam tử lập tức khuôn mặt biến thành tiểu cà chua, vô cùng đáng yêu nói: “Trên lò còn có nước!” Chạy trốn.

Ta cùng Bạch Lãng Ngữ lại ôn tồn một hồi, đột nhiên nghĩ đến không bằng đi nhìn tiểu thành tử đi.

Bạch Lãng Ngữ suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng có thể xem là một ý kiến hay, sẵn tiện còn có thể nhìn hấn có ngược đãi sư đệ hay không.

Lúc chúng ta đến thành vương phủ là sáng sớm, lãng ngữ nói nhất định phải ở bọn họ lúc thoải mái nhất còn trong chán đi quấy nhiễu bọn họ, như vậy mới có thể biểu hiện thành ý của chúng ta.

Quản gia vương phủ trông thấy là bạch gia đại thiếu gia, liếc ta một cái, một bên lấy tay che mũi một bên dẫn đường đi trong điện tiểu thành tử ở, lưu lại chúng ta vội vã rời đi, lãng ngữ nói hấn phải đi cầm máu, sau đó nhìn ta khôi phục dáng vẻ nam nhân lần nữa nụ cười mập mờ.

Ta hầu như cho là hẳn liền muốn hôn ta, đột nhiên nghe trong phòng trong điện truyền ra tiếng rên rỉ, sau đó là thanh âm thành vương gia, “Không cần a. . . Đau, a ~~ dùng sức, dùng sức, a. . .”

Ta tràn ngập xấu hổ đứng ở cửa, vừa quay đầu lại lại trông thấy Bạch Lãng Ngữ khuôn mặt hưng phấn, trong ánh mắt còn bắn ra hào quang khác thường, hẳn một bên nhìn chăm chú động tĩnh trong phòng, một bên dùng bàn tay cách quần áo xoa bóp bộ ngực của ta, vì không quấy rầy đến vương gia làm việc trong phòng, ta đành phải cố nén khát vọng kêu ra tiếng, hai tay bịt miệng, mặc cho Bạch Lãng Ngữ ở trên người ta muốn làm gì thì làm.

Tuy là địa bàn của người khác, nhưng mà Bạch Lãng Ngữ tuyệt không để ý đem ta làm chướng ngại vật không chịu nổi, hẳn cũng không khăng khăng bỏ đi quần áo vương gia, ngược lại, chỉ là cách quần áo khiến ta dục hỏa đốt người, ngón tay của hắn, luôn là chính xác tìm được điểm mẫn cảm của ta, đồng thời luôn có một ngón tay linh hoạt ở trước dục vọng của ta qua lại, trêu đùa huyết mạch của ta, khiến ta ở trong hưng phấn vô lực bịt chặt miệng mình, khiến tiếng rên rỉ của ta từ giữa kẽ tay truyền ra, “A. . .”

Trong phòng đột nhiên không động tĩnh, sau đó ta nghe thanh âm tiểu thành tử cố gắng bình tĩnh, “Ai, ai ở cửa, bỗng vương, bỗng vương có chuyện quan trọng đang làm, không cho tiếp kiến, a. . . A ~ không cần liếm nơi đó kéo, bỗng vương không phải nói các người ở bên ngoài, các người có thể đi, cứ như vậy đi, a ~”

Bạch Lãng Ngữ cười cười, một bên tăng nhanh cường độ xoa bóp ở dưới thân ta, vừa hướng tiểu thành tử kêu ra tiếng, “Tiểu thành tử, ta là bạch ca ca, người đừng làm việc, tiểu bạch cùng ta tới thăm sư đệ hẳn.”

Ta nghe thanh âm thứ gì lặn xuống giường, đang buồn cười, nhưng lực chú ý trong nháy mắt lại bị Bạch Lãng Ngữ còn không ngừng động tác dưới thân ta hấp dẫn, đành phải tuân theo cảm giác của mình ở trong tay áo Bạch Lãng Ngữ kêu.

Bạch Lãng Ngữ ôm lấy ta khẽ dời bước, đi vào phòng, “Tiểu thành tử, ta cùng tiểu bạch đến đây.” Sau đó đẩy cửa đi vào.

Ta kinh ngạc, ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy thân thể trần truồng lưng hướng lên trên xấu hổ nằm dưới đất tiểu thành tử, mà sư đệ hóa thành hình người, đang thân thiết liếm nơi riêng tư của hắn, biểu cảm rất là say sưa.

“Bạch, bạch ca ca?” Tiểu thành tử hết hồn, muốn vươn tay ngăn lại động tác của sư đệ, bị sư đệ nhẹ nhàng lôi kéo, lại mập mờ ngã vào trong vòng tay sư đệ.

Sư đệ hung hăng nhìn Bạch Lãng Ngữ, một tay bá đạo chĩnh lại tiểu thành tử khuôn mặt, “Không cho gọi hẳn thân mật như vậy, người là của ta!” Sau đó lại nhìn chăm chăm ta, “Chết tiệt, chính người không phải cũng đang làm việc, làm gì quấy nhiễu ta.”

Đứa trẻ sao có thể đánh đồng với người lớn ni, ta thật không biết giải thích với hắn thế nào, ta như vậy cũng không phải ta cố ý a, ai kêu Bạch Lãng Ngữ háo sắc như vậy, bất cứ lúc nào nơi nào luôn cũng không buông tha ta, chẳng qua ra mời sư đệ vẫn là rất có kỹ xảo, nhìn đem tiểu thành tử làm, cái kia dục tiên dục tử a, thật để cho người ghen tị.

Bạch Lãng Ngữ dường như nhìn thấu cách nghĩ của ta, tay dùng lực, nguyên bản ta toàn thân liền mẫn cảm cực kì, căng tốt không để cho mình ở trước mặt sư đệ mắt mặt đạt tới cao trào, toàn thân mềm mại nói không ra lời.

Sư đệ nhìn một cái, lập tức liền cùng Bạch Lãng Ngữ đọ sức, cũng mặc kệ tiểu thành tử trong mắt có bao nhiêu xấu hổ, cứ là ở trước mặt ta cùng Bạch Lãng Ngữ đê hẳn, vốn nhìn ra tiểu thành tử còn có chút kháng cự, nhưng sư đệ ngón tay khiêu khích, hẳn liền không tự chủ trở nên phối hợp, thân thể có tiết tấu di chuyển lên xuống, trong miệng không ngừng rên rỉ.

Bạch Lãng Ngữ thú vị nhìn hết thấy chuyện này, còn lạnh lẽo đối ta từ giữa kẽ tay áo hắn rình coi nói, “Xem ra tiểu thành tử thật sự là ở phía dưới ni.”

6. Chương 6

Sư đệ làm xong chuyện phòng the, rút cuộc biểu cảm dịu xuống một chút, đem tiểu thành tử từ dưới đất ôm lên, đặt lên giường, tỉ mỉ lau sạch vật bẩn giữa hai đùi hắn, tiểu thành tử lại không nhúc nhích tùy hắn làm, sư đệ sau khi sửa sang xong lại thay tiểu thành tử đắp lên chăn gấm, mình thì ôm lấy hắn nửa ngồi ở trên giường, sau đó bắt đầu nói với chúng ta.

“Xem ra người rất hài lòng cuộc sống ở đây.” Bạch Lãng Ngữ nói với sư đệ.

“Cuộc sống nha, bình thường, “Sư đệ khinh thường nói, “Nhưng mà ta ngược lại thật hài lòng với Thành.”

Tiểu thành tử then thùng đem khuôn mặt mãnh liệt vùi vào vòng tay sư đệ, “Lãng ngữ không chê cười ta đi, ta cùng sư đệ đều là nam nhân. . .”

Bạch Lãng Ngữ ngẩn ngơ, đột nhiên kéo xuống quần áo ta, hại ta ở tiểu thành tử trước mặt cảnh xuân chợt tiết, “Vậy người lại có cười ta không ni?” Tiểu thành tử hiểu ra, “Chẳng qua, tiểu thành tử người cũng thật không biết lý lẽ, tất nhiên là người yêu của mình, đâu có còn gọi người sư đệ, nên gọi tên đi.”

Sư đệ chửi thề một tiếng, “Thí, tên ta liền là sư đệ, cũng không thể khiến hắn gọi ta tiểu đệ đệ đi.”

Bạch Lãng Ngữ choáng váng, “Tiểu Bạch như vậy tên thật của người chẳng lẽ là. . .”

Ta yên lặng đáp, “Sư huynh a, ta chưa từng nói với người sao?” Nghĩ là hắn từ trước đến nay đều Tiểu Bạch Tiểu Bạch gọi ta, quên mất hỏi tên thật của ta.

Bạch Lãng Ngữ ngã xuống đất, “Các người đây là sư môn gì a, đâu có đặt tên như vậy.”

Không có biện pháp, sư thúc tổ hắn muốn đặt tên cho chúng ta như vậy, ta thì có biện pháp gì.

Tiểu thành tử chợt bò dậy, “Lãng ngữ huynh, ta đang có chuyện muốn hỏi người ni.”

Bạch Lãng Ngữ ôm ta ngồi bên mép giường, “Chuyện gì?”

Tiểu thành tử nhìn sư đệ một cái, “Ta muốn khiến hoàng thượng tứ hôn cho ta cùng sư đệ. . . Người cũng biết, hoàng thất thành hôn dù sao cũng phiền phức như vậy, nhưng ta trừ sư đệ lại không muốn cùng những người khác có dây dưa gì, ta sợ hoàng thượng không chịu. . .”

Quả thật, nếu như nói ta cùng Bạch Lãng Ngữ thành hôn đều đã trải qua chút phiền toái nhỏ, sợ rằng sư đệ cùng tiểu thành tử liền phiền toái hơn.

Bạch Lãng Ngữ suy nghĩ một chút, “Không bằng sư đệ cũng biến nữ nhân.”

“Thao, ta mới không ngốc như sư huynh, biến nữ nhân còn không bằng ta mang tiểu thành tử cùng nhau về núi.”

Tiểu thành tử cũng lắc đầu, “Không được a, hoàng cung không thể so những nơi khác, rất dễ dàng lộ tẩy, huống chi. . . . Ta vẫn là thích bộ dạng hiện tại của sư đệ.” Nói ôm chặt thắt lưng sư đệ.

Sư đệ cũng yêu thương hôn hôn trán hắn, sau đó hung tợn nhìn ta cùng Bạch Lãng Ngữ chằm chằm, cảnh cáo chúng ta mau đi ra, không cần quấy rầy hắn lại một lần nữa làm việc.

Bạch Lãng Ngữ thấy thì thấy đến, nhưng không tiếp nhận, chết sống không đi ra, kéo ta ngồi cứng ở đó.

Trong lòng ta gấp gáp, đành phải cùng sư đệ dịu xuống bầu không khí, “Sư đệ a, người còn nhớ rõ cháu của sư thúc tổ sao?”

“Nhớ đến, không phải là con chồn đen kia sao? Từ nhỏ quen hoang dã, nhưng lớn ngược lại có phong vị khác biệt. Người hỏi cái này làm gì?”

Bạch Lãng Ngữ cả kinh nói, “Vốn dĩ người còn có sư môn đồng bào a.”

Ta gật đầu, đúng a, vậy thì thế nào.

Bạch Lãng Ngữ gian trá cười, “Sư đệ, ta có biện pháp cứu người, chẳng qua, người muốn cảm ơn ta thế nào ni?”

Tiểu thành tử vui vẻ nói, “Thật ư? Kia muốn cảm ơn thế nào đều có thể.”

Sư đệ khẩn trương ôm chặt tiểu thành tử, rõ ràng không thể có ý đồ với hắn.

Bạch Lãng Ngữ dịu dàng vuốt mặt ta, “Tạ lễ đến lúc đó nói tiếp, tiểu thành tử ngươi hẳn là nhớ đến đầu tháng sau là sinh nhật của hoàng thượng đi.”

“Là sinh nhật của hoàng huynh, ngươi không phải cũng được mời sao? Sao còn phải hỏi ta.”

“Tạ lễ ngươi nên chuẩn bị xong a, “Tay hắn dò vào quần áo ta lần nữa, “Tiểu Bạch, ngươi biết phải làm sao đi?”

Ta lắc đầu, lãng ngữ nói sao khó hiểu như vậy.

“Ngươi tiểu yêu tinh ngọc này, chúng ta a, đến chuẩn bị cho hoàng thượng một phần lễ mừng thọ a.” Bạch Lãng Ngữ trên mặt nổi lên bộ dạng xấu xa của hắn, chẳng qua ta nhưng yêu chết.

Xem ra chúng ta còn đến đến hoàng cung một chuyến ni.

7. Chương 7

Tiệc mừng thọ đầu tháng làm quả thật tương đối long trọng, Bạch Lãng Ngữ mang theo ta cùng cháu của sư thúc tổ cũng chính là tiểu sư đệ của ta, người đáp ứng lời mời xuống núi, cùng vào hoàng cung, đương nhiên, tiểu sư đệ còn đến hóa làm chôn bạc.

Đợi đến lúc hoàng thượng triệu kiến thương nhân kinh thành, Bạch Lãng Ngữ dắt tiểu sư đệ vào điện, ta cùng tiểu thành tử ở bên nhau chờ hắn, chờ lúc đi ra, hắn nhưng lại hai tay trống trơn, nói thẳng hoàng thượng một ánh mắt chọn trúng tiểu sư đệ biến hồ ly, đành phải tặng hắn làm thọ lễ, còn khiến hắn đầy vui sướng.

Tiểu thành tử vừa nghe, lập tức hiểu ra, nói thẳng lãng ngữ thông minh, tuy rằng ta vẫn là không hiểu lắm.

Tiệc mừng thọ còn chưa kết thúc, lãng ngữ liền vội vàng mang theo ta trở về, nói là nhiều người nhiều mắt, sợ ta bị nhìn nhiều rơi thịt, ta nghe trong lòng vui, bởi vì lãng ngữ vẫn là quan tâm ta như vậy, ai biết trong miệng hắn không ngừng nhắc tới vẫn chính là trên giường làm thoải mái một chút, thật là tức chết người.

Không bao lâu nghe thấy hoàng thượng đặc biệt ngầm cho phép tiểu thành tử cùng sư đệ, tiểu thành tử lập tức vui vẻ sai người đưa hai bảng vàng đến bạch phủ, nói là tạ lễ.

Bạch Lãng Ngữ xóc một góc nhìn nhìn, bỗng nhiên cười nói, “Cũng không biết ngươi tiểu sư đệ cùng hoàng thượng, ai là thụ, ai là công “Sau đó hướng bảng hiệu nói, “Vẫn là lễ vật này hợp ý ta.” Liền sai người treo một mặt ở cửa viện nhà mình, mặt khác, thì đặt ở trong phòng ngủ, cũng không vén lên.

Ta mỗi lần đi ngang qua cửa trông thấy bảng hiệu kia luôn là năn nỉ hắn đọc cho ta nghe, bởi vì mấy nghìn năm không tiếp xúc với người khác, thân là hồ ly ta nào biết những chữ thường này, nhưng hắn luôn là cười mà không nói, còn không cho người khác nói cho ta, có một lần, thừa dịp không có hắn, ta kéo tiểu tam tử lấy sự việc hắn cùng bạch thất thúc tam công tử uy hiếp, ép hắn nói cho ta.

Tiểu tam tử bắt đắc dĩ, đành phải đọc ra từng cái, “Ngân hồ lãng ngữ.”

Đó cũng không phải chữ gì kì quái a, trước đây mỗi lần đứng ở tiệm thuốc bạch ký đều có thể nghe dưới lầu có người nói, đây là danh hiệu của ta cùng Bạch Lãng Ngữ.

Thế là thừa dịp ban đêm Bạch Lãng Ngữ làm việc trên người ta hỏi hắn, rốt cuộc vì sao thần bí như vậy.

Bạch Lãng Ngữ ngậm điểm mẫn cảm của ta, xấu xa cười, nói sở dĩ không nói với ta là sợ ta hỏi một biến chữ khác.

Ta bỗng chốc gọi lên lòng hiếu kỳ, một mực kêu gào phải biết, nếu không từ chối hợp tác chuyện phòng the.

Bạch Lãng Ngữ đành phải ôm ta lên, đi tới góc tường đặt biển, một tay vén lên vải đỏ, đọc cho ta nghe, “Ngân hồ lãng ngữ.”

Cũng không có gì khác biệt a, ta nghi hoặc.

Hắn liền ôm lấy thân thể ta, đặt ở trên bàn sách, đem nóng rực dục vọng đưa vào thân thể ta, một chút lại một chút tiến vào linh hồn của ta.

Hắn nói, “Có khác nhau a, “Lại dùng lực, “Là d*m trong d*m đấng a.”

Ta lại giữa cao trào không tức giận được.

Vẫn là sư thúc tổ nói rất đúng, chúng ta hồ ly tinh, cuối cùng muốn ngã ở trên tay nam nhân loài người. . .
Thật đau

Hai năm sau, trên núi bỗng lại. . .

“ . . . Sư huynh các người, còn có hồng sư huynh hắc sư huynh, liền là phạm vào sai lầm này, tuy rằng sai lầm này cũng là khiến ta đầy hạnh phúc, chẳng qua, thành tiên, cũng có điểm tốt của thành tiên a, sư thúc tổ của các người nói như vậy, những lời này ta lại nói cho các người biết, nhưng lựa chọn thế nào vẫn là chuyện của mình, ta phải đi, nhớ chuyên tâm tu luyện a. . .”

Ta cẩn thận căn dặn các sư đệ bên trong động, bọn họ là cỡ nào đáng yêu a, sau đó phất tay một cái, nhìn về phía Bạch Lãng Ngữ chờ không kiên nhẫn ở cửa động, hạnh phúc cười cười, chạy về phía hắn. . .

8. Chương 8: Tục 1

Tiệm thuốc bạch ký lớn nhất kinh thành sở dĩ nổi danh cũng không phải bởi vì thuốc của nó có bao nhiêu trân quý linh nghiệm, ban đầu ở dưới sự che chở của thành vương gia vốn cũng tương đối nổi danh, từ khi bạch phủ đại thiếu gia Bạch Lãng Ngữ nhặt được một con chồn bạc ở trong tuyết, người trong kinh thành liền cho đại thiếu gia tương lai kế thừa bạch gia sản nghiệp này một danh hiệu, ngân hồ lãng ngữ.

Bạch gia đại thiếu gia nhặt được chồn bạc không lâu liền nói là tìm đến người trong lòng, quyết tâm thành hôn, do thành vương gia tự mình có mặt chủ hôn, lúc sắp vào động phòng, Bạch Lãng Ngữ đem chồn bạc nhờ thành vương gia lo liệu, không vài ngày, nhưng lại truyền ra tin tức nói chồn bạc đánh mất.

May là tìm về, dùng mọi cách mọi người mới may mắn ở trong tiệm thuốc bạch gia gặp lại bóng dáng ngân hồ lãng ngữ.

Nhưng là lại qua không lâu, hoàng thượng đại hôn, bạch phủ đại thiếu gia cùng thành viên hoàng thất có quan hệ thân mật cũng mang theo thê tử cùng chồn bạc đi, hoàng thượng vừa thấy chồn bạc, long tâm đại duyệt, lại mở miệng lấy đi.

Tuy là mất đi chồn bạc, nhưng thành vương gia lại cho bạch phủ hai bảng vàng, trong đó một mặt treo ở cửa chính bạch phủ, trên đó viết bốn chữ lớn ngân hồ lãng ngữ, mặt khác, Bạch Lãng Ngữ lại sai người cất vào, không công bố, này ngược lại từ nay về sau thành bí ẩn.

Còn đây là chuyện trước đó.

“Đại lễ của bạch phủ, ba ngày không lâm triều”

Thời điểm tứ vương gia Phúc Cảnh bắt được mẫu giấy này, khóe miệng bĩu bĩu, quả nhiên, bạch phủ đưa lên không phải thứ tốt gì, nghe nói bát vương gia Phúc Thành lần này cũng tham gia, trách không được hoàng thượng ba ngày không lâm triều.

Phúc Cảnh đem tờ giấy đặt dưới ánh nến, nhìn nó chậm rãi đốt thành tro bụi.

“Cẩn thận nóng đến đầu ngón tay.” Đích Vô Tâm tựa vào trên song cửa cười nhìn tay Phúc Cảnh run một cái, “Là ai chọc người, khiến thám tử bên cạnh hoàng đế đến cáo trạng.”

“Không phải thám tử của ta, lại là lưu tử tướng” Phúc Cảnh tìm ghế ngồi xuống, “Bạch phủ không biết tính toán gì, đại thọ của hoàng thượng trước đó vài ngày, mắt thấy hồ ly trong tay Bạch Lăng Ngữ chơi vui đòi đi, ít ngày nữa liền lại cho thành hoàng đệ tứ hôn.”

“Tứ hôn có cái gì không tốt?” Đích Vô Tâm xoay người đến, thân thủ nhẹ nhàng khiến người ta không nghe được thanh âm rơi xuống đất.

“Nếu là tứ hôn bình thường cũng tốt, cho dù là nữ tử nhà bình thường, nhưng là, ” Phúc Cảnh nhướn đuôi mày, “Lại chuẩn cho hôn sự của một luyến đồng cùng hãn, đương nhiên, đây là bí mật của hoàng thất, cũng không rêu rao, nhưng không khỏi cũng kỳ quái.”

Đích Vô Tâm không nói gì, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp của Phúc Cảnh không nhúc nhích.

“Càng kì quái là, trước đó vài ngày từ công công vào sòng bạc chơi, lúc tán gẫu nói hồ ly Bạch Lăng Ngữ hiến vốn là bạc, sau khi hoàng thượng mang vào tắm cung ở vài ngày thế mà liền thành đen, ” Giữa chân mày Phúc Cảnh hoàn toàn là nghi hoặc, “Vô tâm, người đi lại bên ngoài nhiều hơn ta, không nghe nói gì sao?”

Đích Vô Tâm đối bàn tay thon dài của Phúc Cảnh, nhẹ nhàng cắn, “Biết cũng không nói cho người.”

Phúc Cảnh cảm thấy đầu lưỡi mềm mại của Đích Vô Tâm khê liếm lên tay mình, răng bạc gặm cắn da bị thấm ướt, vừa ngứa vừa tê dại, một luồng nước nóng từ bụng dưới dâng lên trên, hãn ẩm nhả rên rỉ sắp tràn ra miệng, “Vì sao?”

Đích Vô Tâm buông ra miệng, mỉm cười, “Bởi vì ta tức giận.”

“Tức giận?” Phúc Cảnh thật sự không biết mình chọc hãn chỗ nào.

“Lúc người nói hoàng đế cho luyến đồng cùng thành vương gia kết hôn, trong mắt hoàn toàn là khinh thường.”

Phúc Cảnh ngẩn ngơ, “Ta chỉ là. . .”

“Đừng chỉ là, ” Đích Vô Tâm đứng dậy, “Vừa rồi nhận được tín hiệu của sư môn, nói là phát hiện tung tích của yêu hồ, ta phải đi.”

“Đi?” Phúc Cảnh trong lòng có chút khẩn trương, “Lúc nào?”

“Hiện tại, lập tức, sắp.” Đích Vô Tâm trên mặt không nhìn ra một chút luyến tiếc.

“Bổn vương ra lệnh cho người, làm xong chuyện lập tức quay về.” Vẻ mặt nghiêm túc của Phúc Cảnh toát ra một tia tuý hứng trẻ con không dễ phát hiện.

Đích Vô Tâm nâng lên khuôn mặt Phúc Cảnh, “Cảnh vương gia thân yêu, chuyện thành vương gia làm đến người làm không được, lại dựa vào cái gì lệnh cho ta quay về ni?”

Phúc Cảnh một bả kéo qua Đích Vô Tâm cổ, hôn lên môi son, “Người là của ta.”

Đích Vô Tâm trong mắt hoàn toàn là ý cười, đầu lưỡi khê liếm đôi môi Phúc Cảnh bởi vì kích động mà khê run, chỉ là liếm một cái, Phúc Cảnh thân thể liền mềm nhũn ra, vô lực ở trong vòng tay Đích Vô Tâm rên rỉ, “Xem ra lại đến đến muộn ni.” Đích Vô Tâm cười nói.

Phúc Cảnh phản ứng kịp, lập tức hiểu chuyện sắp xảy ra, dù không phải lần đầu tiên, vẫn là e lệ đem khuôn mặt vui ở trong tay áo Đích Vô Tâm, mặc cho hãn đem mình ôm lên giường nga.

Nhất thời, trong cảnh vương phủ, hoàn toàn là sắc xuân.

“Mặc?” Đương kim thánh thượng Phúc Ngôn âu yếm làn da mịn màng của người dưới thân, ý đồ đánh thức hãn tiến hành làm chuyện đó không biết vòng thứ mấy.

Nam tử được xưng là Mặc rõ ràng tỉnh, lại dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý hãn.

Phúc Ngôn nhìn đục vọng sưng lên dưới thân mình, cười khổ, tiểu hồ ly này, trong lòng biết được mình yêu sưng, thật là từng ngày càng rõ, nhưng mình lại rất yêu sự càng rõ của hãn, “Mặc, dù không làm, cũng trò chuyện với trẫm đi.”

Mặc dứt khoát cuốn chăn gấm, thân thể cuộn cuộn di chuyển xuống dưới, “Ừm” một tiếng rơi xuống đất, Phúc Ngôn kinh hoảng, lập tức từ trên giường ngồi dậy, vốn định ân cần nhìn xem người mình yêu có ngã đau hay không, lại buồn cười trông thấy Mặc vẫn cuốn chăn từng chút từng chút di chuyển như sâu lông, chăn gấm không che giấu được toàn thân cũng thôi, lộ ra nhưng lại là cái mông nhỏ, Phúc Ngôn nghe mình nuốt một ngụm nước bọt, hô hấp dồn dập, hẳn rất muốn đem dục vọng dưới thân mình xoa vào trong thân thể Mặc, nhưng là vừa rồi bởi vì thí nghiệm kỹ xảo mới làm đau Mặc, hiện nay hẳn đang đang tức giận, hẳn sao đồng ý.

“Ôi. . . Làm hoàng đế uất ức nhất, chỉ sợ sẽ là ta.” Phúc Ngôn than vãn, nghĩ lúc trước, vì cùng Mặc có thể hoàn thành mộng tưởng ba ngày đều ở trên giường vượt qua, hẳn nhưng là bảy ngày chưa ngủ phê xong tất cả tấu chương a, kết quả, tiểu tuyệt phẩm này, vậy mà sẽ vì cao trào có chút đau mà tức giận.

Mặc thân thể đột nhiên ngừng lại, đôi mắt đẹp quay đầu liếc nhìn Phúc Ngôn, trong nháy mắt biến thành một con hồ ly đen, chui trong chăn không ra.

Phúc Ngôn thấy, đành phải thân thể trần truồng xuống giường đem Mặc ôm vào lòng, cẩn thận ôm lên giường, “Mặc, nếu người tức giận, cũng không cần như vậy a, trầm biết sai rồi, lần tới lại có trò mới, trước gọi người thử không đau, mới dạy người a, được không?”

Mặc nghe vậy suy nghĩ một chút, giãy ra ôm ấp của Phúc Ngôn, nhảy tới giữa chân hắn, hồ ly tròn mắt nhỏ đặc thù chuyển chuyển, đột nhiên vươn ra đầu lưỡi hồng ở thứ hừng hực sưng lên giữa hai chân Phúc Ngôn liếm liếm, Phúc Ngôn toàn thân run lên, hẳn biết đây chính là Mặc trừng phạt, muốn mình dục hỏa đốt người nhưng lại không được giải toả.

Ôi, yêu một con tiểu hồ ly, thật đúng là chuyện phiền phức.

9. Chương 9: Tục 2

Đích Vô Miên cầm một quyển sổ giao cho Đích Vô Tâm, “Đây là sự phụ điều tra ra hướng đi của mấy con hồ ly kia.”

Đích Vô Tâm lật lật, “Còn thật biết tìm chỗ, đều là vương công tử đệ, này nếu thật được sủng, giết yêu tinh, cũng không biết sẽ đưa tới bao nhiêu oán trách của vương công tử đệ.”

“Đó không phải chuyện của chúng ta, làm gọn gàng một chút, lại có ai biết là người của Đích Vô Môn làm. Hơn nữa, Đích Vô Môn chúng ta, không phải là trừ yêu sao, mắt thấy những yêu nghiệt này mê tâm trí của con người, còn có thể không để ý?”

Đích Vô Tâm cười cười, Đích Vô Môn trừ yêu hàng ma quảng cáo khắp kinh thành, tùy tiện một con yêu tinh chết trong lòng mọi người đều hiểu rõ là ai làm, chỉ sợ thật là giết “Sủng yêu” của người khác dẫn đến xui xẻo, vền vẹn một cái Đích Vô Môn lại thế nào giữ được.”Ta biết, chẳng qua, trong danh sách tổng cộng có ba con, có trình tự sao?”

Đích Vô Miên nhìn xem, “Vẫn nên trước hết động thủ từ bạch phủ đi, dù sao không phải vương công tử đệ.”

Đích Vô Tâm gật đầu, thân thể nhảy một cái biến mất ở trong bóng đêm.

Bạch Lăng Ngữ ngón tay ở trên người nam tử bị gọi là Tiểu Bạch dạo chơi, động tác thuần thục đôi lấy thờ dốc và rên rỉ của người dưới thân.

“Tiểu Bạch, trận này, người càng ngày càng mất cảm.” Bạch Lăng Ngữ khẽ cắn đầu nhũ dựng thẳng của Tiểu Bạch nói, “Nơi này cũng vậy, ta rõ ràng vẫn chưa động, nó liền đã đi ra hoan nghênh ta trước.”

Tiểu Bạch cố nén cảm giác ngứa ngáy từ động tác của Bạch Lăng Ngữ mang đến, hơi sáng giọng, “Chán ghét. . . A, đau. . .”

Bạch Lãng Ngữ mỉm cười, bàn tay xoa lên cái mông co dãn của Tiểu Bạch, chợt nắm chặt, Tiểu Bạch “A” đem thân thể cong thành một vòng cung xinh đẹp, “Thật sự chán ghét sao? Đường như không phải.”

Bạch Lãng Ngữ tiến một bước hướng Tiểu Bạch phát động thể tấn công, đôi môi mềm mại từng tác hôn làn da đã phát hồng của Tiểu Bạch, chậm rãi dời xuống, mãi đến Tiểu Bạch cảm thấy thứ mẫn cảm sưng lên của mình bị ầm áp ướt át phủ lên.

“Đừng cử động,” Bạch Lãng Ngữ hai tay không chế thắt lưng người muốn trốn, “Phía dưới người, đang vui sướng rơi lệ a.”

Tiểu Bạch mặt đỏ lên, “Nhưng là, có người đang nhìn. . .”

“Ta biết, thấy đến thân thể đẹp như vậy, tốt nhất là để hẳn thấy thêm.” Bạch Lãng Ngữ dừng dừng tiếp tục động tác của hẳn.

Đích Vô Tâm bắt đắc dĩ treo thân thể từ trên xà nhà nhìn xuống, “Vốn tính toán chờ các người làm xong nói tiếp, không nghĩ tới. . .”

Bạch Lãng Ngữ tăng nhanh động tác, dục vọng của Tiểu Bạch ra vào ở trong miệng hẳn, rất nhanh, cơ bắp phía trong đùi hẳn một trận co giật, chất nhầy màu ngà bắn vào trong miệng Bạch Lãng Ngữ, hẳn “A” kêu lên, vô lực nằm sấp xuống, tựa vào trong vòng tay Bạch Lãng Ngữ.

Bạch Lãng Ngữ xoa xoa tàn dịch trên khoe miệng, “Người Đích Vô Môn từ trước đây cứ không biết quy củ như vậy sao?”

“Người biết ta là người của Đích Vô Môn?”

“Nói nhảm, bằng không liền là người có hứng thú nhìn hồ ly cùng người làm tình?”

Đích Vô Tâm lắc đầu cười, “Vốn dĩ người đã biết, đã như vậy, vẫn là giao nó ra đây đi, người cùng yêu tình không có kết quả tốt.”

Bạch Lãng Ngữ dùng tay áo tuyết trắng cẩn thận lau sạch vật bắn giữa đùi Tiểu Bạch, “Là môn phong các người quá bảo thủ, mà thôi mà thôi, ta không tính toán với người, mau rời đi.”

Đích Vô Tâm nhìn động tác của Bạch Lãng Ngữ, “Xem ra người là thật sự yêu nó, nhưng người có biết nó chỉ là trầm mê nhục dục quần người vẫn là yêu người như người?”

Bạch Lãng Ngữ đứng lên, không còn là biểu tình bất cần đời, “Ta biết, ta biết tình cảm của Tiểu Bạch, ngược lại người, khiến ta hoài nghi.”

Đích Vô Tâm nhún nhún vai, “Thôi, hiện nay người vẫn là trầm mê ở trong thân thể của hẳn, có một ngày người ngán, sẽ tự hiểu ta đúng.”

Sau khi Tiểu Bạch ổn định hơi thở, đem khuôn mặt từ trong tay áo Bạch Lãng Ngữ nâng lên, “Hôm nay người vẫn nên trước hết đi đi, ta dù không có năng lực giết người, lưỡng bại câu thương vẫn làm được, đầu tháng sau chúng ta gặp trên miếu cũ đi, đến lúc đó tiếp tục làm kết thúc thế nào.”

Đích Vô Tâm suy nghĩ một chút, “Sự phụ chắc chắn trách rằng kéo lâu, nhưng vẫn là lúc đó gặp đi, ta hiện tại muốn đi, các người tiếp tục.”

“Chờ một chút,” Tiểu Bạch gọi hẳn lại, “Nếu biết ta, lẽ nào người cũng biết...”

“Ừ, các sự đệ của người, ta đang muốn đi tìm bọn họ, không bằng đều định ngày kia, Đích Vô Môn sẽ ở ngày đó chờ các người đến, tốt nhất không cần nuốt lời.”

Tiểu Bạch cười gật đầu, “Yêu tình tuy là xảo quyệt, nhưng chuyện đáp ứng người khác sẽ không đổi ý.”

Bạch Lãng Ngữ vốn còn muốn nói gì, nhưng mà nháy mắt một cái, Đích Vô Tâm liền biến mất, hẳn đột nhiên cảm thấy hầu kết mình ngứa ngứa, Tiểu Bạch dùng đầu lưỡi linh hoạt khe liếm nơi đó, hẳn nói, “Đừng lo,” sau đó chủ động dùng đầu ngón tay trêu đùa chỗ mẫn cảm của Bạch Lãng Ngữ, mãi đến đôi mắt hẳn phủ lên dục vọng sâu sắc, mới cười cùng hẳn ôm nhau lên giường.

Sáng nay hưởng lạc đúng lúc, ngày mai cực khổ ngày mai gánh.

Đây là câu cửa miệng của Tiểu Bạch.

...

“Ngốc B.” Tiểu tam tử hết sức học đại thiếu gia Bạch Lãng Ngữ đến mắng những người nhìn trộm từ bạch phủ bên ngoài.

Không phải là đại thiếu gia anh tuấn phóng khoáng, thiếu phu nhân đẹp như thiên tiên sao, cũng không phải không để người thấy, phí mỗi ngày chen ở ngoài tường viện nhìn vào trong, còn để lại số lượng không ít máu mũi, một bãi lại một bãi, hại quan phủ luôn cho là nơi này xảy ra huyết án.

Hôm nay người càng nhiều, ai kêu thành vương gia mang theo vợ mình đến, nói là vợ, thật ra là nam nhân ni, mấy ngày trước hoàng thượng hạ một mật chỉ, nói là chuẩn cho hôn sự thành vương gia cùng nam nhân kia, cũng không biết là ai lộ ra, trong kinh thành vén ra sóng to gió lớn, đều tò mò là nam nhân thế nào mê hoặc thành vương gia, nhưng người ta thành vương gia tốt xấu là vương gia, ở tại trong hoàng cung ít ra ngoài không thể thường nhìn thấy, hôm nay vừa nghe nói đến bạch phủ, người toàn kinh thành đều hầu như xuất động, đều vây quanh ở cửa bạch phủ muốn xem náo nhiệt.

“Sư đệ, Đích Vô Tâm kia tìm người sao?” Tiểu Bạch hỏi.

“Đừng gọi ta sư đệ, thành thay ta sửa tên là Hồng” sư đệ gạt đầu, ôm chặt thành vương gia ngồi trên chân mình, “Thành, người đừng cử động, cọ ta thật muốn làm.”

Thành vương gia vừa nghe, đành phải an phận xuống, hẳn xác thực cảm giác được phía dưới Hồng có chút cứng rắn.

“Cũng không biết tiểu sư đệ thế nào, Đích Vô Tâm nếu tìm tới hẳn, vậy thật là có chút phiền phức.” Tiểu Bạch cảm thán nói.

“Tiểu sư đệ bị hoàng thượng xưng là Mặc kia rất yếu sao?” Thành vương gia hỏi.

“Mới không phải, ” Tiểu Bạch phiền muộn nói, “Cũng vì quá mạnh mẽ, ta sợ hãi Đích Vô Tâm tìm được hẳn lại làm hẳn thẹn quá thành giận đến làm phiền chúng ta, vậy thì thảm.”

Bạch Lãng Ngữ vượt vai Tiểu Bạch, “Ta xem a, vẫn là tiến cung gặp hẳn một chút nói tiếp đi.”

Tiểu Bạch hướng Hồng nháy mắt, Hồng bắt đắc dĩ đem thành vương gia từ trên chân mình để xuống, biến hóa nhanh chóng, thành con hồ ly lông đỏ rực, Tiểu Bạch như muốn nhảy vào trong vòng tay Bạch Lãng Ngữ, nhưng là trên không trung hóa làm một bóng trắng, lại nhìn một cái, đã là một con hồ ly bạc ở trong vòng tay Bạch Lãng Ngữ.

Không bao lâu, bên ngoài tấm cung của hoàng thượng đứng hai nam tử ngọc thụ lâm phong, khiến cho trong cung các người đẹp tập trung lại mà xem, trong hai nam tử này vóc dáng hơi nhỏ ôm con hồ ly đỏ rực, một người khác ôm con hồ ly bạc, đang chờ hoàng thượng tiếp kiến.

“Hoàng thượng cho phép, thành vương gia cùng bạch công tử xin mời đi theo ta.” Từ công công nói.

Thành vương gia cùng Bạch Lãng Ngữ lập tức theo vào.

Đương kim thánh thượng Phúc Ngôn rõ ràng là mới dậy, trong vòng tay ôm con hồ ly đen, ngồi ở trên ghế nhìn hai người bọn họ, khóe miệng có một tia ý cười nhàn nhạt, “Từ công công các người đều lui xuống đi.” Đợi mọi người lui hết, hẳn đẩy đẩy hồ ly đang ngủ say trong vòng tay, “Mặc, sư huynh của người đến, còn không tỉnh.”

Mặc còn buồn ngủ nhìn dưới khán đài hai con hồ ly đỏ và bạc, ngáp một cái, từ trên đài Phúc Ngôn nhảy xuống dưới, hóa làm một thiếu niên tuấn tú toàn thân áo đen, chỉ là đôi mắt có chút lệ khí, nhưn mày nói, “Nam nhân gốc kia không phải là các người đưa tới đi?”

Tiểu Bạch và Hồng khôi phục hình người lắc đầu, “Chính xác mà nói, là ba người chúng ta rước lấy, ” Tiểu Bạch nói, “Đích Vô Môn là chuyên môn hướng về phía yêu tinh đến, chúng ta tuy là không gây sự, nhưng bọn hắn muốn trừ yêu vệ đạo, phải diệt chúng ta.”

Mặc nhẹ nhàng búng ngón tay, đầy mắt sát khí, bình hoa bên tay Bạch Lãng Ngữ trong nháy mắt nứt thành bột, dọa hấn một trận, Mặc vô cảm nói, “Ta diệt Địch Vô Môn.”

Phúc Ngôn yêu thương ôm hấn đến bên cạnh mình, “Mặc, ta không thích người như vậy, có chuyện gì, trầm cũng có thể giải quyết giúp người a.”

Mặc ánh mắt dịu xuống một chút, “Vẫn phải diệt.”

Hồng tiếp lời, “Chết tiệt, ta đều không nóng tính như người, chỉ nghĩ giết Địch Vô Tâm liền tốt rồi, người lại muốn diệt Địch Vô Môn.”

“Thật ra chúng ta cũng không nhất định phải giết Địch Vô Tâm hoặc diệt Địch Vô Môn, ” Tiểu Bạch ngẫm lại nói, “Có hay không nhược điểm gì của Địch Vô Môn, chúng ta biết, thế nào cũng dễ bàn điều kiện đến phòng thân.”

Phúc Ngôn gật đầu, “Vẫn là Tiểu Bạch nói rất đúng.”

“Chết tiệt, ” Bạch Lãng Ngữ khó chịu, “Tiểu Bạch là ta chuyên dụng, người không nên tùy tiện kêu được không, người đã có vợ, không nên tùy tiện cấu kết người khác.”

Phúc Ngôn hai mắt trừng một cái, “Ta là hoàng thượng a, người lại dám nói với ta chết tiệt!”

“Nói thì thế nào, người không phục? Vợ người đều khó chịu người, người còn muốn thế nào?”

Phúc Ngôn nghe vậy nhìn một cái, Mặc trong vòng tay đôi mắt lộ sát khí, dọa sợ lập tức ôm chặt hấn, “Được rồi được rồi, về sau ta cũng gọi hấn là sư huynh được không, không nên tức giận, đêm nay cùng lắm thì ta để người đè nha.”

Mặc lúc này mới thoả mãn gật đầu, Phúc Ngôn nhưng trong lòng than vãn, ngày mai lâm triều, xem ra lại đến ngồi ghế mềm.

10. Chương 10: Tục 3

Sáu bóng dáng thon dài xuất hiện trên nóc toà nhà cao nhất kinh thành tên nguyệt lâu, nguyệt lâu này là hoàng thượng ngầm đầu tư kiến thiết, thật ra cũng vì năm ấy có chỗ tốt để ăn chơi đàng ***.

“Chúng ta tra thế nào?” Hồng vẫn là bộ áo đỏ rực kia, cơ bản mặc kệ chói mắt bao nhiêu ở ban đêm.

Mặc mặc áo đen giống y phục dạ hành nhất, “Trực tiếp đi Địch Vô Môn diệt toàn môn của bọn họ không phải càng tốt ư?”

Hoàng thượng Phúc Ngôn kiên quyết muốn theo tới nhướn đuôi mày, “Mặc, hay là nghe Tiểu Bạch. . . Không đúng, sư huynh nói như thế nào nha.”

Bạch Lãng Ngữ hung hăng trừng Phúc Ngôn một cái, ôm Tiểu Bạch không để hấn đến gần bọn họ hơn một chút, Tiểu Bạch suy nghĩ một chút nói, “Ngày đó có thể ta chưa nói, Địch Vô Môn lúc tới tìm ta, ta từ trên người hấn ngửi được một chút mùi vị.”

“Mùi gì?” Thành vương gia thật tò mò.

“Huyền mục hương từ ấn độ tiến cống, các người đều ở đế vương gia, mỗi ngày ngửi đương nhiên chú ý không đến, nhưng ta cùng Lãng Ngữ mỗi lần đi tìm các người, ở chỗ các người đều có thể ngửi thấy mùi vị giống nhau, các người nói, Địch Vô Môn là ở đâu mới có thể nhuộm một thân hương vị huyền mục ni?” Tiểu Bạch mắt chớp chớp.

“Tứ vương phủ? ! !” Thành vương gia kêu lên.

“Không sai, ” hoàng thượng trầm tư nói, “Ở kinh thành, trừ ta cùng bát đệ có thể sử dụng cống phẩm, cũng chính là nam thành tứ đệ, Địch Vô Tâm nhất định là ở chỗ hấn không thể nghi ngờ.”

Tiểu Bạch gật đầu, “Hiện tại mọi người đều biết, không bằng liền thừa dịp đêm đen dày đặc, đi rình mò?”

Thành vương gia hưng phấn phụ họa nói, “Không sai không sai, có thể bắt được chút nhược điểm lớn càng tốt, trước đây tứ ca luôn ức hiếp ta, tốt nhất ngay cả hắn cũng cùng nhau gài bẫy.”

Hồng yêu thương nhìn thành vương gia, cùng Tiểu Bạch và Mặc trao đổi ánh mắt, ba con hồ ly đồng thời vươn tay bế lên người yêu, thần tốc nhảy trên nóc nhà.

...

Phúc Cảnh sắc mặt ửng hồng, ánh mắt rã rời, áo mỏng nhẹ từ trên vai gầy trượt xuống, lộ ra cánh tay tuyết trắng, hấn cắn chặt môi dưới, kiềm nén mình kêu thành tiếng, nhưng hai tay thì đem chân găm nắm chặt, thân dưới không tự chủ vặn vẹo.

“Không cần nhịn, cảnh, ” người quỳ ở phía sau Phúc Cảnh rõ ràng là Địch Vô Tâm, “Ta thích tiếng kêu của người.”

Phúc Cảnh chật vật liếc Địch Vô Tâm một chút, nhưng giống như liếc mắt đưa tình, vốn dĩ lúc này động tác của hai người hết sức khó xử, Phúc Cảnh trên người chỉ còn chiếc áo lót mỏng, thân dưới xích lỏa, chỉ có trên dục vọng sưng lên lại quấn dây tơ. Mông Phúc Cảnh bị Địch Vô Tâm hai tay nâng cao, để người sau lưng hiện ra bộ phận bí ẩn nhất kia, môi Địch Vô Tâm ở bộ phận nhạy cảm dưới thân hắn dạo chơi, ngón tay thon dài không biết dính chất sệt gì cấp tốc ra vào ở cúc huyết Phúc Cảnh, cảm giác huyết động chặt chẽ đè ép cùng run rẩy, Phúc Cảnh rõ ràng là hưng phấn cũng thoả mãn hưởng thụ khoái cảm, nhưng tự tôn của một vương gia lại ngăn cản hắn kêu lên *** đang.

Địch Vô Tâm liền là xem thấu điểm này, trong lòng cười thầm hoang thất cổ hủ, mới cố ý trêu hắn, hết sức tán tỉnh, Phúc Cảnh không thể không kêu thành tiếng, vì phòng ngừa hắn phát tiết ra ngoài, còn cố ý dùng tia lựa hạn chế hắn, nhìn vẻ kiều mị của Phúc Cảnh bị dục vọng bao phủ lại không chỗ phát tiết, mình dù cũng bị nhiễm, lại đề xuống.

“Vô tâm, cầu, cầu người, a. . .” Phúc Cảnh rốt cuộc không nhịn được.

“Cầu ta làm gì?” Địch Vô Tâm còn không nghe thấy thứ mình muốn.

Đỉnh dục vọng của Phúc Cảnh đã có chất lỏng chảy ra, “Khiến ta, khiến ta ra.”

Địch Vô Tâm tăng nhanh tốc độ ra vào sau lưng Phúc Cảnh, “Không được a, cảnh, người vẫn chưa gọi a.”

Phúc Cảnh thân thể đột nhiên chấn động, vốn dĩ Địch Vô Tâm lại bỏ thêm một ngón tay trong mật huyết nhỏ hẹp phía sau, “. . . A, a. . . Không cần. . .”

Địch Vô Tâm tà ác cười cười, bỏ đi quần dài của mình, yêu cầu Phúc Cảnh khép lại hai chân đang tách ra, Phúc Cảnh nghe theo, cảm giác giữa bắp đùi xuất hiện hừng hực sưng lên, đột nhiên hiểu là cái gì bị thịt đùi mềm mại của mình kẹp lấy, kinh ngạc quay đầu nhìn Địch Vô Tâm.

Địch Vô Tâm hôn lên môi son của hắn, hai tay kèm ở Phúc Cảnh thắt lưng, khiến thân thể hắn cùng mình cùng nhau di chuyển trước sau có quy luật, thịt phía trong đùi mềm mại bao lại khiến Địch Vô Tâm hầu như muốn lập tức đè Phúc Cảnh, nhưng hắn nhịn xuống, toàn tâm cùng Phúc Cảnh hưởng thụ loại vận động này.

“Lại chặt thêm chút.” Địch Vô Tâm hôn vành tai Phúc Cảnh ra lệnh.

“A. . . Chỗ đó của người thật lớn. . .” Phúc Cảnh cảm thấy hai chân mình gần như mềm yếu, đầu trước sưng lên bị kiềm chế đến cực hạn, còn chưa kịp mở miệng muốn giải thoát, đột nhiên mật huyết sau lưng mới vừa cảm giác trống rỗng bị lực mạnh xỏ xuyên qua, đau kêu thành tiếng, nhưng thứ hừng hực tiến vào thân thể lập tức tìm được điểm mẫn cảm của mình, đánh sâu vào nơi đó, khoái cảm lại đánh mạnh vào đầu, khiến mình không nhận nại được đem thanh âm *** đang nhất trong nội tâm kêu lên, sau đó tia lựa phía trước buông lỏng, hắn và Địch Vô Tâm lúc này đang phóng thích trong cơ thể mình cùng nhau đạt tới cao trào.

Khi thân thể hai người vẫn là liền nhau, lúc Địch Vô Tâm đang định rời khỏi, hắn phát hiện một vấn đề.

Vấn đề này không phải xuất hiện ở trên người Phúc Cảnh vì hưng phấn quá mức mà ngắt đi, càng không phải là trên người chính mình đang muốn đem Phúc Cảnh ôm lên giường nghỉ ngơi, hấn phát hiện, hấn không rút ra được.

Không chỉ thứ hừng hực mới vừa giải toả xong không rút ra được, ngay cả hai tay đỡ thân thể cũng không giơ lên được, hấn nhìn xem Phúc Cảnh mê man dưới thân, tràn ngập hoang mang, vì sao không động được? Trừ phi. . . Hấn nghĩ đến một điểm.

“Vẫn là cảm tạ chúng ta khiến các người làm xong mới hạ định thân chú a.” Một thiếu niên một thân áo đỏ tà ác cười nói, “Chẳng qua các người thật kích tình, lấy tu vi của người thế mà cũng không phát hiện chúng ta tới.”

Người tới chính là ba con hồ ly cùng Bạch Lãng Ngữ, thành vương gia Phúc Thành, đương kim thánh thượng Phúc Ngôn.

Đích Vô Tâm cười lạnh một tiếng, “Không phải nói đầu tháng giải quyết ở miếu cũ sao, vì sao hôm nay liền tới, chẳng lẽ ngày đó ước định đều là giả dối”

Tiểu Bạch ngón giữa lắc lắc, “Không phải vậy, ngày đó ta chỉ đáp ứng đầu tháng giải quyết, nhưng chưa nói không thể tới tìm người trước đầu tháng a, ” Nụ cười của Tiểu Bạch khiến Đích Vô Tâm trong lòng một trận lạnh giá.

“Cần gì nói nhảm với hấn, ” Mặc mặt lạnh nói, “Trực tiếp giết hấn liền được.”

Tiểu Bạch vươn tay ra ngăn cản Mặc, “Nếu người giết hấn bây giờ, e rằng người khác còn tưởng rằng Đích Vô Môn Đích Vô Tâm là lúc mập hợp quá hưng phấn đến chết ni!”

Đích Vô Tâm khuôn mặt một trận trắng một trận xanh, quả thật, nếu như bây giờ bị giết, định thân chú sẽ đến thời điểm chết mới giải, đến lúc đó hạ thân của mình vẫn đứng thẳng, người bên cạnh chắc chắn nghĩ lúc mình mập hợp tử vong, thật là mất mặt, cư nhiên thủ đoạn này, nhưng mà, dẫu có chết cũng không thể khuất phục là đặc trưng của Đích Vô Môn.

“Vậy liền đem hấn cùng cảnh vương gia, người làm tình đều choáng váng kia, không giải định thân chú, bảo trì tư thế giao hoan treo ở trước nguyệt lâu, ngày mai chắc chắn có rất nhiều người tham quan.” Bạch Lãng Ngữ một bụng ý xấu.

Đích Vô Tâm đột nhiên cảm thấy cuộc đời tuyệt vọng, “Nói. . . Nói đi, các người, có yêu cầu gì. . . ”

Tiểu Bạch vỗ vỗ tay, “Quả nhiên là người thông minh, thật ra chúng ta làm yêu quái tinh cũng chỉ muốn sống vui vẻ mà thôi, đầu rãnh đi hại người, chẳng qua người liền là quấy nhiễu a, chúng ta cũng sẽ không trách người, chỉ cần đối sự môn báo cáo chúng ta đều chết hết, bị người giết, không phải tốt rồi sao.”

Đích Vô Tâm vẻ mặt trầm xuống, “Xin lỗi. . . Không phải ta không chịu, mà là làm không được. Đích Vô Môn tin đồ trải rộng thiên hạ, trước không nói sau này các người lại bị phát hiện sẽ thế nào, chỉ là trước mắt, ta muốn giết các người, dù sao cũng phải đem thi thể mang về đi, ta đi đâu lại tìm da chồn ngàn năm a.”

“Ta đây ngược lại không nghĩ tới, ” Tiểu Bạch buồn bực, nhìn về phía các sư đệ.

Con người Hồng đảo một vòng, “Sư huynh sao người ngu xuẩn thế, chỉ nói chúng ta không địch lại hỏa công, bị hấn đốt sạch sẽ thôi.”

Mặc nghe vậy ngược lại không vui, “Ta không yếu như vậy, vẫn là giết chết hấn sơ ra đơn giản.”

Hoàng thượng vừa nghe vừa sốt ruột, “Không được a Mặc, người đáp ứng trăm không mở sát giới.”

“Như vậy cũng không được, như thế cũng không được, đến cùng muốn thế nào a?” Bạch Lãng Ngữ không kiên nhẫn, “Các người Đích Vô Môn làm nhiều sự việc tổn sức không được hoan nghênh như vậy dù sao cũng phải có tài chính chi viện mới sẽ không lỗ vốn đi, nói đi, là ai sau màn chống đỡ Đích Vô Môn?”

Đích Vô Tâm ngẩn ngơ, không nghĩ tới tiểu tử này tinh như vậy, “Người hỏi cái này làm gì?”

“Còn phải nói, ta không tin lấy tài lực bạch phủ ở kinh thành, không thể phé đi hấn.”

“Nói cho người biết cũng có thể, chẳng qua, bạch phủ mặc dù có tiền, lại không phé được thế lực kia, muốn phé bỏ hẳn, còn rất khó.”

“Chẳng lẽ là tứ ca dưới thân người?” Thành vương gia đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên không phải, hẳn đối với việc làm người dưới thân ta hứng thú to hơn làm những chuyện kia. Nói thật cho các người biết, là Lưu Dĩ Nhiên.”

“Vốn dĩ là hẳn, ” Phúc Ngôn oán hận nói, “Không nghĩ tới ngay cả việc này hẳn đều muốn nhúng tay, chúng ta đi.”

Sáu bóng dáng lại vội vã biến mất ở Đích Vô Tâm trước mắt.

“Ta nói. . .” Đích Vô Tâm vẻ mặt tái nhợt run rẩy đôi môi, “Định thân chú còn chưa giải. . .”

Lưu Dĩ Nhiên, đương kim tể tướng, bởi vì thời điểm Phúc Ngôn đăng cơ còn rất nhỏ, lúc ấy người trong triều đề cử Lưu Dĩ Nhiên làm nhiếp chính vương, Phúc Ngôn về sau không phụ sự mong đợi của mọi người nắm giữ thần tử của mình, triệt để suy yếu thế lực trong triều của Lưu Dĩ Nhiên, Lưu Dĩ Nhiên lòng mang oán hận, lợi dụng vây cánh cũ năm đó, luôn ngầm trở ngại Phúc Ngôn thống nhất chính quyền.

“Không nghĩ tới lại là hẳn, ” Phúc Ngôn tức giận nói, “Nhìn trăm lần này có phé đi hẳn không, trăm đã sớm không thể nhện hẳn được nữa.”

“Vẫn là ám sát đi, sau đó ta liền dùng bàn tay này. . . A ha ha.” Mặc trong mắt lóe lên ánh sáng ma quái.

Tiểu Bạch rùng mình một cái, “Hay là thôi đi, Mặc, chuyện triều đình, dùng phương pháp của triều đình giải quyết đi.”

“Thật ra giải quyết hẳn cũng không phải khó khăn như vậy, chỉ là hẳn đã lui về sau màn, chứng cứ không dễ lấy lắm, huống chi trong phủ hẳn nhất định là tổng bộ Đích Vô Môn, chúng ta muốn đi vào tìm chứng cứ, đừng nói thấy hẳn, khả năng còn chưa đến gần phải khổ chiến một hồi.” Bạch Lãng Ngữ suy nghĩ.

“Nhớ ra, ” Phúc Ngôn vỗ bàn bất ngờ nói, “Hẳn có đặc trưng lớn.”

“Cái gì?” Năm người đồng thanh hỏi.

“Háo sắc, hơn nữa là thích nam sắc. Kinh thành kỹ viện nổi danh nhất tên là nguyệt lâu, trong đó chia làm thanh nguyệt quán, lấy nam sắc nổi tiếng nhất, Lưu Dĩ Nhiên sau khi thoái ẩn thường xuyên đi vào trong đó ăn chơi đàng ***.”

Bạch Lãng Ngữ vuốt cằm, “Người nói là. . .”

“Há miệng chờ sung cũng chưa hẳn không phải một biện pháp tốt a.”

“Vậy muốn ai đi vào trong đó há miệng chờ sung a?” Thành vương gia mở to mắt tò mò hỏi.

Mọi người đồng thời nhìn về phía Tiểu Bạch, Bạch Lãng Ngữ khẩn trương ôm chặt hẳn, “Không được, ai cũng không thể có ý đồ với Tiểu Bạch.”

“Nhưng là, ” Phúc Ngôn ậm ừ nói, “Ta cùng tiểu thành tử sẽ bị nhận ra, nếu để cho Mặc hoặc là Hồng đi, Lưu Dĩ Nhiên còn chưa đến gần sợ rằng đều bị bọn họ không cách nào nhẫn nại giết chết. . . Chỉ có Tiểu Bạch nhà người. . . Sư huynh, người tính tình ôn hoà như vậy sợ rằng mới có thể đảm nhiệm được. . .”

“Ta mặc kệ ta mặc kệ, Tiểu Bạch là của ta, tuyệt đối không cần.” Bạch Lãng Ngữ một chút đều không thả lỏng.

“Nột, Bạch sư huynh, người cảm thấy thế nào ni?” Thành vương gia hỏi.

Bạch Lãng Ngữ khẩn trương nhìn Tiểu Bạch, “. . . Tốt. . .” Tiểu Bạch mỉm cười trả lời, “Có vẻ rất thú vị.”

Tiểu Bạch a, vì sao ~ vì sao người muốn dùng nụ cười thuần khiết như thế nói chuyện tàn nhẫn như vậy. . . Bạch Lãng Ngữ rơi vào thoái trào của cuộc đời. . .

11. Chương 11: Tục 4

“Ta không rõ.”

“Ta cũng không rõ.”

“Rõ lại có tác dụng quái gì.”

Bốn thanh âm đến từ Phúc Ngôn, Mặc, Hồng cùng thành vương gia.

“Làm gì a, ” Hồng tức giận xé rách quần áo quái dị trên người, “Hắn muốn cùng nhau theo sư huynh giả nam sủng liền tốt rồi, tại sao phải đem chúng ta cũng kéo vào!”

“Tha thứ hắn đi, ” Phúc Ngôn bắt đắc dĩ nói, “Nếu như chúng ta không như vậy, hắn chết cũng sẽ không khiến Tiểu Bạch. . . Sư huynh gần gũi Lưu Dĩ Nhiên.” Thân là vua của một nước mình đều như vậy, hắn còn muốn phàn nàn cái gì a.

“Ta muốn đè người, Ngôn.” Mặc hô hấp thoáng dồn dập một bả đem Phúc Ngôn đè ngã.

Thành vương gia không nói gì, trái lại hứng thú dạt dào nghiên cứu trang phục của mọi người, nguyên lai đây chính là dáng vẻ của người trong thanh nguyệt quán a, kỹ quán này nhất định là không quan tâm thân thể thuộc hạ khỏe mạnh, trước không nói trên người mình y phục trong suốt như lụa mỏng, gió lạnh quét đến, mình đều muốn run run, khăng khăng vừa rồi quần sự nhìn đầu nữ bởi vì lạnh giá mà dựng thẳng của mình như ẩn như hiện trong áo, vừa chảy máu mũi vừa muốn mình gặp khách còn phải nói “thật nóng”.

Hồng ni, tốt xấu gì cũng có áo choàng, nhưng trước người lại trần như nhộng, chỉ dùng dây da xuyên qua bả vai nhấc lên quần ngắn, đừng nói đầu nữ có thể rõ ràng trông thấy, đường nét bộ phận quan trọng đều có thể cảm giác, không khỏi khuôn mặt hơi đỏ lên, nhớ lại cảm giác chỗ đó tiến vào mình.

Phúc Ngôn làm hoàng thượng nhưng hi sinh không phải lớn bình thường, hắn vì Mặc có thể ít lộ cảnh xuân, tự chủ động xin bộc lộ nhiều một chút, kết quả mặc vào quần ngắn, ngắn đến khe động đã nhìn thấy đường nét dục vọng, hai dây gấm trên quần kéo áo da ở thân trên, đừng tưởng rằng là hảo tâm vì hắn chống lạnh, áo da đó lại cứng rắn, khe động liền kéo quần ngắn hướng về phía trước, lộ ra càng nhiều đường nét, đường như đang dụ hoặc người vượt ve.

Mặc bởi vì Phúc Ngôn anh dũng hiển thân coi như mặc đồ nhất, áo lụa đen dùng đai lưng buộc chặt, nhưng lộ ra vai gầy tuyết trắng cùng đầu nữ mịn màng, nhưng là. . . Khiến Phúc Ngôn tức giận là, thân dưới của Mặc, quần sự thể mà khiến hắn cái gì cũng không mặc. . . Đồng thời, mọi người vì không để người nhận ra, còn đều trang điểm đậm, dù sao này ở trong nam sủng cũng không hiếm thấy.

“Ồn chứ?” Duy nhất làm bạch gia đại thiếu gia quang minh chính đại Bạch Lãng Ngữ hỏi, vì hấp dẫn chú ý của Lưu Dĩ Nhiên, Tiểu Bạch hiện tại đang ở trước sân khấu gắng sức múa đẹp.

“Nếu như người nói là y phục biến thái trên người chúng ta, ta muốn giết người, nếu như người nói là trang điểm ghê tởm trên mặt chúng ta, ta muốn đốt nơi này.” Sức kiềm chế của Hồng dường như đến cực hạn.

“Đều không phải, ta nói là quần sự vừa rồi, sắc mặt đỏ rực nước mắt bão táp che máu mũi không ngừng, đồng thời thân dưới rõ ràng cứng rắn lại ướt át một mảnh chạy đi ra ngoài mười bước ngã xuống, bị chẩn đoán tưng dục lại tiết tinh quá mức.” Bạch Lãng Ngữ khinh miệt nói.

Mọi người không nói gì suốt nửa nén nhang.

“Ta nói, ” thành vương gia đầu tiên đặt câu hỏi, “Chúng ta mặc thành như vậy phải làm những gì a?”

Hồng kích động nói, “Có thể làm đều không cho làm, không thể làm cũng không cho làm, chỉ có thể ta và người làm!”

“Yên lặng. . . Yên lặng. . .” Bạch Lãng Ngữ xoa xoa huyệt thái dương, “Thật ra chỉ là muốn các người ở chung quanh quan sát động tác của Lưu Dĩ Nhiên, bởi vì Phúc Ngôn cùng tiểu thành tử hiểu rõ hắn nhất a, có tình huống gì các người liền nói với vợ mình, khiến bọn họ truyền âm vào trong tai Tiểu Bạch, như vậy thuận tiện hành động.”

Năm người đồng loạt gật đầu, kế hoạch này coi như thoả mãn.

“Như vậy, trận tiếp theo là bốn người các người múa đẹp, Tiểu Bạch sau đó xuống xã giao, các người phải vừa nhảy vừa chú ý a.” Bạch Lãng Ngữ nhanh chóng trượt xuống đài đi ẩn nấp.

“Ta nói, ” thành vương gia nhìn bóng lưng Bạch Lãng Ngữ nhanh chóng rời đi, trên mặt treo đầy đường kẻ màu đen, “Các người ai biết nhảy đẹp. . .”

Hồng cùng Mặc đồng thời lắc đầu, hồ ly trong núi nơi nào thấy qua những thứ quý quái kia.

“Trẫm. . . Gặp qua, ” Phúc Ngôn đau đầu nói, “Chỉ là hoàn toàn không biết nhảy, chỉ hiểu nhất định phải hết sức quyến rũ, khiến người ở dưới đài đều bị khơi lên dục vọng.”

“Người dường như đang nói thuật quyến rũ a.” Hồng như có điều suy nghĩ nói, năng lực này là mình sinh ra đã có a.

Phúc Ngôn đột nhiên thấy được một tia rạn đông.

“Đài số bảy gọi người qua, ” phó quản sự qua đây đối Tiểu Bạch nói, vừa mượn cơ dẫn đường vừa ăn đậu hũ của Tiểu Bạch.

Sau khi xong việc người thứ nhất giết liền là người, Bạch Lãng Ngữ trông thấy Tiểu Bạch hướng bàn số bảy đi đến, dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm phó quản sự.

“Lưu gia, đây là hàng mới đến, không biết ngài có hài lòng hay không?”

Quả nhiên, gọi Tiểu Bạch chính là Lưu Dĩ Nhiên quý háo sắc này.

Lưu Dĩ Nhiên vội vã xua đuổi phó quản sự, cẩn thận quan sát Tiểu Bạch, “Quả nhiên là hàng hảo hạng, da thịt hơn tuyết, không biết xúc cảm thế nào a, a ha ha, đến đến đến, gia biết người là người mới, không cần xấu hổ, ngồi vào bên cạnh gia.”

Tiểu Bạch theo lời ngồi qua, không biết Bạch Lãng Ngữ ở nơi không xa gấp sắp học máu.

Lưu Dĩ Nhiên vốn muốn mượn cơ sờ sờ Tiểu Bạch, đột nhiên dưới đài một trận ồn ào gọi ra lực chú ý của hắn, hắn hít mắt nhìn lại, trên đài dường như có vài cái không thua mỹ nam trước mặt đang nhảy đẹp, nước miếng của hắn không tự chủ chảy ra.

“Gia coi trọng bọn họ?” Tiểu Bạch hỏi.”Gia cảm thấy bọn họ nhảy được không?”

Lưu Dĩ Nhiên khẽ gật đầu, sau đó cũng không để ý Tiểu Bạch, chuyên tâm nhìn vũ đạo, người trên đài vuốt ve lẫn nhau khiêu khích hai bên, mượn bản thân tư thế duyên dáng đẹp để khiến cho dưới đài huyết mạch phun trào, chỉ có Tiểu Bạch trong lòng biết, nơi nào là bọn họ đang nhảy, rõ ràng là Hồng cùng Mặc mượn thuật quyến rũ chế tạo ảo ảnh, chân thân sợ rằng còn uống trà phía sau đài ni.

“Thừa dịp hiện tại, hỏi hắn việc của Địch Vô Môn.” Trong tai Tiểu Bạch truyền đến giọng Hồng.

Tiểu Bạch hơi nghiêng người, người không biết còn tưởng rằng hắn cùng Lưu Dĩ Nhiên chuẩn bị cử chỉ mập mờ ni, “Gia, Địch Vô Môn nhưng là học trò của người?”

Lưu Dĩ Nhiên gật đầu, ánh mắt rã rời.

“Gia, vậy có phải là người phái Địch Vô Môn đi tiêu diệt ba con hồ ly ẩn nấp trong kinh thành?”

Lưu Dĩ Nhiên dừng một chút, chốc lát lại gật đầu.

Trong tai lại truyền tới thanh âm của Mặc, “Ngôn muốn người hỏi hắn, hắn phải chăng chuẩn bị lật đổ chính quyền của hoàng đế, muốn làm phản?”

Tiểu Bạch theo đó hỏi. Lưu Dĩ Nhiên lần này ngậy ra thật lâu, nhưng vẫn là gật đầu.

“Hỏi hắn đem tội chứng mưu phản giấu ở đâu.” Thanh âm của Mặc vang lên lần nữa.

Lưu Dĩ Nhiên há miệng, nửa ngày phun ra một chữ, “Nhà.”

Tối nay lưu gia thật là hào phóng, vừa ra tay liền bao thanh nguyệt lâu ba nam sủng mới vào, thật đúng là hào phóng a, khiến người ta nhìn liền chảy nước dãi, phun máu mũi, phó quản sự nhìn xe ngựa đi xa khốc lốc, thật ra vốn nghĩ chính mình thử trước một chút mùi vị của bọn họ. . .

Ngựa xe chạy khoảng hai nén nhang, ngừng lại, Tiểu Bạch, Hồng, Mặc mặc áo choàng ôm lấy Lưu Dĩ Nhiên xuống xe, đi vào phủ, Lưu Dĩ Nhiên cũng a a hưng phấn, hoàn toàn không kỳ quái vì sao mình vừa ra tay liền bao hạ ba người quý nhất.

Tiểu Bạch đương nhiên là diễn kịch xuất thần nhất, Hồng biểu cảm liền có chút cứng, Mặc quả thật là phải đem sát khí toàn bộ bại lộ, may mắn không cần đi quá lâu đã đến phòng ngủ của Lưu Dĩ Nhiên.

“Ba vị mỹ nhân, tối nay liền ở đây hưởng vui vẻ đi.” Lưu Dĩ Nhiên cười nói.

Mặc nhưn mày một cái, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, may mắn bị Tiểu Bạch bịt miệng, nhưng vẫn mơ hồ nghe trong miệng hắn chữ, “Sát sát sát sát. . .”

“Cát?”

“Bảo cát, ” Tiểu Bạch tiếp lời, “Ngày mai có, tể tướng xin cẩn thận thân thể.”

“Đã là tiền tể tướng, không nói cũng được, ” Lưu Dĩ Nhiên lại nói, “Trước khi vui vẻ vẫn nên trước hết tắm rửa tốt, ta ra ngoài trước sai bảo người hầu chuẩn bị nước nóng.” Sau đó lui ra khỏi phòng.

Tiểu Bạch đánh giá căn phòng hơi lộ ra đơn sơ, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nói không nên lời là chỗ nào.

“Thành bọn họ hiện tại hẳn là mai phục ở bên ngoài đi?” Hồng lo lắng hỏi.

“Ngôn nhất định sẽ không yên lòng theo tới.” Mặc lạnh lùng nói, nhưng trong ánh mắt thể mà hoàn toàn là nhu tình.

Tiểu Bạch âm thầm buồn cười hồi tưởng lại, lúc ấy sợ bị Lưu Dĩ Nhiên nhận ra, thành vương gia cùng hoàng thượng bị lãng ngữ ngăn cản, thế mà suýt nữa khóc lên tại chỗ, “An tâm, lãng ngữ cùng bọn họ ở bên nhau, nhất định là chờ chúng ta an toàn trở về ni.”

Ba người tìm ghế ngồi xuống, lại sau một lúc lâu.

“Thật kỳ quái, ” Hồng nói, “Gọi người nấu nước gọi ra liền tốt rồi, cần ra ngoài sao? Phủ lớn như vậy, ngay cả người hầu tùy thân cũng không có sao? Thành bên người luôn là một đám lại một đám.”

“Hơn nữa căn phòng đơn sơ như vậy, chỗ Ngôn đều so nơi này cao cấp.” Mặc bắt đầu quở trách.

“Ta có dự cảm không tốt, ” Tiểu Bạch nhíu nhíu mày, “Lẽ nào. . .”

Có thứ gì đang kêu vang ngoài cửa, thanh âm nhao nhao khiến ba con hồ ly cực kì phiền lòng, mùi vị là lạ bay vào, dường như khiến bọn họ trong nháy mắt nghẹt thở, Tiểu Bạch xông đến cửa, đẩy ra cửa chính.

“Phát hiện sao? Chẳng qua đã muộn đi.” Ngoài phòng nơi không xa chính là Lưu Dĩ Nhiên, còn có toàn bộ người của Địch Vô Môn, “Trên đất vấy máu chó, ta còn tìm người chuyên môn đến niệm phục ma chú, thể nào, êm tai sao?”

“Đáng ghét.” Hồng oán hận nói, thân thể phóng ra ngoài, liền ở sắp chạm đến Lưu Dĩ Nhiên trong nháy mắt bị cái gì ngăn lại, cũng đem toàn bộ lực lượng bắn ngược đến trên người chính hắn, hại hắn nôn thật nhiều máu.

“Hồng, ” Tiểu Bạch ôm thân thể suy yếu của hắn, “Ổn không?”

“Không ổn.” Người trả lời là Lưu Dĩ Nhiên, “Máu chó đương nhiên cản các ngươi vẫn là hơi khó khăn, chẳng qua ta đương nhiên bỏ thêm chút thủ đoạn, thật ra mà nói, các ngươi cũng chẳng có gì đặc sắc nha, lại còn dùng thuật quỷ rũ quê mùa như vậy mê hoặc ta, thật là buồn cười.”

“Vốn dĩ ngay từ đầu, ngươi liền biết.”

“Dĩ nhiên, nếu không ngươi nghĩ rằng ta tại sao phải hao tâm tốn sức đem ba con hồ ly gốc các ngươi mang tới đây, a ha ha, buồn cười quá.”

Tiểu Bạch ôm Hồng bắt đắc dĩ cau mày, hiếm thấy ngay cả Mặc cũng chưa nói giết, hắn quay đầu nhìn về phía hắn, vốn dĩ Mặc đang nỗ lực lấy tay dính cầu huyết, hắn cũng vô lực ngăn cản hắn, dù sao đều là phí sức.

Đột nhiên xa xa truyền đến tiếng chém giết, Tiểu Bạch nhìn ra xa, một bóng trắng ở trong đám người giết tới, hắn lập tức liền biết đó là lăng ngữ, bên cạnh hắn cũng nhất định là thành vương gia cùng hoàng thượng, thật là, thật là tìm chết.. Tiểu Bạch cười, khoe mắt cũng đồng thời treo giọt nước mắt, “Ráng chịu đựng a, ” hắn đối sư đệ trong vòng tay nói, “Chồng người tới cứu người.”

“Là vợ.” Hồng chặt vật tranh cãi.

Lưu Dĩ Nhiên nghe thuộc hạ mật báo, gật đầu, “Thả bọn họ đi tới.”

Gần như là nháy mắt, bóng dáng ba người kia ở trong máu lại càng tới trước mắt, bọn họ mệt mỏi, thở dốc, khoe miệng trên người đều là vết máu, nhưng dịu dàng cười với người yêu, máu chó không ngăn cản được người đi tới, bọn họ cứ như vậy chậm rãi đi vào kết giới vây khốn người yêu, ngã xuống ở trên người bọn họ dùng hết sức ôm nhau.

“Thật là cảm động a.” Thanh âm phá đám vang lên lần nữa, “Có cần hay không ta thành toàn các người chết cùng một chỗ ni?”

Phúc Ngôn toàn thân run lên, quay đầu nhìn về phía Lưu Dĩ Nhiên, “Nếu như người còn xem trọng là hoàng đế, liền thả chúng ta, ta về triều quyết không khó xử người.”

Lưu Dĩ Nhiên ngẩn ra, “A ha ha, buồn cười quá, Phúc Ngôn, người biết người là lên ngôi thế nào? Bởi vì ta nhường người, nếu như lúc ấy ta có lòng đoạt quyền, người đâu có hôm nay, thế mà nói với ta buông tha ta, nhìn nhìn tình cảnh của người đi, Phúc Ngôn, nếu ta hiện tại muốn người chết, người sống qua ngày mai sao? A ha ha.”

Sáu người giờ mới hiểu được ý nghĩ của Lưu Dĩ Nhiên, ở đây, giết bọn họ, ngày mai, hắn về triều làm đại thần thiện lương, không ra một tháng, vị trí hoàng đế liền nắm chặt ở trên tay hắn.

Phúc Ngôn đột nhiên bật cười lên, “Lưu Dĩ Nhiên, người cho là người sẽ dễ dàng như vậy lên làm hoàng đế sao, ta chết, bát đệ chết, còn có tứ đệ, đừng quên, luận tài trí, hắn quyết không thua ta, luận tình nghĩa, đôi ta hơn xa người, hắn có quyền có binh lực còn có huyết thống, hoàng đế này chết hắn kế thừa danh chính ngôn thuận, người lại nhằm nhò gì!”

Phúc Ngôn rõ ràng chọc giận Lưu Dĩ Nhiên, khoe miệng hắn co rúm, vươn tay làm thủ thế, phục ma chú ngâm tụng dần dần trở nên lớn, Tiểu Bạch mi tâm thấm ra giọt mồ hôi lớn, rõ ràng là dùng hết sức kiềm chế phản kháng, nhưng Hồng thì không được, hắn mới vừa bị thương, hoàn toàn không thể chống cự, thành khóc hức hức dùng tay giúp hắn bịt tai, lại trông thấy sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt.

Lẽ nào, thật sự phải chết ở chỗ này?

“Dừng tay!” Phúc Ngôn ôm lấy Mặc đứng dậy, “Lưu Dĩ Nhiên, người đơn giản muốn là danh chính ngôn thuận làm hoàng đế, có một cái biện pháp, đồng thời biện pháp chỉ có một cái này!”

Trong đôi mắt hạt đậu của Lưu Dĩ Nhiên bắn ra ánh sáng.

“Tự tay ta viết chiếu thư truyền ngôi. . .” Phúc Ngôn gằn từng chữ nói.

Lưu Dĩ Nhiên ngẩn ra, lập tức vỗ tay cười rộ lên, “Tuyệt diệu, tuyệt diệu, trong thiên hạ, chỉ sợ người là một hoàng đế duy nhất chịu vì yêu tình thoái vị, vậy cứ như thế. . .”

“Ai là yêu tình?” Lưu Dĩ Nhiên đột nhiên bị Mặc cắt đứt, “Hắn nói người vì yêu tình nào thoái vị?”

Mọi người đồng thời nhìn về phía hắn, trong mắt rõ ràng viết, không phải người là ai.

Mặc ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Lưu Dĩ Nhiên, “Người nói ta là yêu tình?” Sau đó liếm một ngụm máu chó trên tay, vết máu dính một chút ở khoe miệng hơi nhếch của hắn, thoát nhìn rất là kinh khủng.

Lưu Dĩ Nhiên không biết đã xảy ra biến cố gì, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, chốc lát lại lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

Tiểu Bạch đột nhiên kêu lên, “Ôi chao, ta thế nào quên.”

“Đúng a, trách ta quá gấp, ta cũng quên.” Hồng nằm ngang trên đất nhếch môi một cái.

“Các người, đang nói gì?” Thành vương gia vừa rồi còn khóc ngốc ngốc hỏi.

Mặc trở tay ôm lấy Phúc Ngôn, chặt chẽ ôm vào trước ngực, tóc dài màu đen theo gió phấp phới, đường hoàng mà quý dị, hần từng bước một đi tới Lưu Dĩ Nhiên, thế mà vô cùng thuận lợi đi ra vòng tròn máu chó, ánh mắt khinh bỉ khiến Lưu Dĩ Nhiên đứng ngẩn ở đó quên mất chạy trốn, “Ta không phải yêu tinh,” hần gần từng chữ nhắc lại lần nữa, sau đó tung ra lời lẽ kinh người, “Ta là hồ tiên.”

“Đúng rồi, ” Tiểu Bạch ở một bên giải thích, “Mặc hần được sư thúc tổ chân truyền, lại tư chất thông minh, sớm hơn một trăm năm trước liền trước ta cùng sư đệ đắc đạo thành tiên, tuy rằng về sau bởi vì tính khí quá thối bị cách chức hạ phàm, lại chưa bỏ tiên tịch, đương nhiên sẽ không sợ những đạo pháp kia của hần.”

Đích Vô Môn nghe thấy lời này, lại thấy Mặc sát khí hiện hết, doạ sợ trốn sạch, chỉ riêng thừa lại mềm chân không chạy nổi Lưu Dĩ Nhiên ở tại chỗ chờ chết, “Đừng, đừng giết ta, tiên nhân, van xin người. . .”

Mặc khoe miệng hiện ra nụ cười tà ác, “Người mới vừa nói muốn Ngôn thoái vị?”

Lưu Dĩ Nhiên đang không biết trả lời ra sao, đột nhiên nghe Hồng cười to nói, “Ha ha, vốn dĩ họ lưu uy hiếp người tình của Mặc, lần này chọc giận hần, chắc chắn toàn bộ hồi báo, khiến hần chịu không nổi.”

“Đúng a đúng a, ” Tiểu Bạch nhớ lại nói, “Ta nhớ đến hơn ba trăm năm trước sư thúc tổ ăn trộm táo của Mặc, Mặc đem sư thúc tổ suýt nữa đánh chết, thăm trạng kia a, phải biết sư thúc tổ hơn Mặc trăm ngàn đạo hạnh ni.”

“Còn có một lần hần đem thanh sư đệ ồn giấc ngủ của hần đánh bể đầu chảy máu còn nói nương tay.”

“Còn có một lần. . .”

Lưu Dĩ Nhiên nghe đối thoại giữa hai người bọn họ, tim càng ngày càng nặng nề, ánh mắt càng ngày càng choáng, mồ hôi lạnh ra càng ngày càng nhiều, sau đó. . .

“Nha, ” thành vương gia cắt đứt hai người đang nhớ lại, “Hần ngã xuống đất sùi bọt mép.”

Tiểu Bạch cùng Hồng trao đổi ánh mắt, lần này chỉ dùng chưa tới một nén nhang.

Bạch Lãng Ngữ trông thấy dạng này lắc đầu, thật không biết là ai còn đáng sợ hơn. . .

Ba ngày sau, hoàng thành dán bảng vàng, trên đó viết tiền tể tướng Lưu Dĩ Nhiên hành vi ác độc, có người nói Lưu Dĩ Nhiên sau đó bị dẫn xuống đường, nhận hết người dân hoàng thành phỉ báng.

Nửa tháng sau, hoàng thành đại xá, nguyên nhân là đương kim thánh thượng Phúc Ngôn nạp một tân phi — hơn nữa là nam phi, chẳng qua bởi vì ở trong sự kiện Lưu Dĩ Nhiên hộ giá có công, vì vậy đại thần còn có dân chúng rất dễ dàng liền đón nhận tân phi này.

Một tháng sau, Bạch Lãng Ngữ đại biểu tiệp thuốc bạch ký tiếp nhận sắc phong của hoàng thượng, tiệp thuốc bạch ký trở thành ngự dụng y của hoàng thất, nhất thời phong cảnh vô hạn, càng hơn năm chồn bạc xuất hiện. Đồng thời tứ vương gia Phúc Cảnh mừng rỡ nghênh thú đương nhiệm Đích Vô Môn môn chủ Đích Vô Tâm, Đích Vô Môn cũng bị đưa vào hoàng thất trực tiếp trừ yêu.

Ba tháng sau, có người nói, lúc bóng đêm vừa xuống, rõ ràng trông thấy ở toà nhà cao nhất hoàng thành tên nguyệt lâu đứng sáu người, hai người mặc áo trắng, hai người mặc áo đỏ, hai người khác toàn thân đen kịt, nhưng lúc bọn hần từ mái nhà nhẹ nhàng rơi xuống đất, xoa xoa mắt, lại xoa xoa mắt, lại chỉ nhìn thấy ba người, mà trong vòng tay, lại đều ôm hồ ly màu sắc giống nhau, lộ ra nụ cười đẹp, hướng xa xa nhẹ nhàng rời đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-ho-lang-ngu>